

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERKORPS

MÅNEDENS VERS

*I ensomme skove er natten almægtig
og et menneske mærkeligt ene;
tillid og tryghed forsvinder
med alle de forsvundne
og fortrolige ting;
uro, ja rædsel huserer i sindet,
stor og sort er skoven, naar det er nat,
fuld af forunderlige lyde.*

*Ak, hvor er bevidstheden
om andres borgerlige nærvær,
hvor er den daglige
og beroligende by,
hvor er de store beskyttende husrækker,
de befærdede og oplyste gader,
alt det, vi kender!*

*Kun over stammerne ser vi
oppe i natteblaaet,
enkelte lysende stjerner,
— funker af ild som gløder,
ellers er vi ene.*

*Vinternatten er kold,
vejen lang,
skoven er mørk og gru,
stilhed og nat gør bange,
vi er blevet ensomme paa jorden.*

Harald Herdal.

Kære spejdere!

Blåmejsen, der sidder på den anden side af mit arbejdsbord, og som med en tungespids ud af den ene mundvig, arbejder med at tegne nordiske flag i sin arbejdsbog, er i lidt dårligt humør for tiden. Hun er inde i en periode, hvor hun synes, at der er noget forkert ved alle mennesker. Der er nu den lærer, der ikke vidste, at hun var ordensduks og skældte hende ud, fordi hun var inde i klassen i frikvarteret, og der er skolekammeratens mor, der var vred over noget, hun vitterligt slet ikke havde lavet, og der er Nana, som altid sladrer, og der er de små søstre, som piller i hendes bedste frimærker o. s. v., o. s. v. i en lidt trist uendelighed.

Vi har snakket en del om det, hun og jeg, for det er noget, vi alle kender så godt. Der er tider, hvor vi synes, at alting er så forkert, og vi kører helt fast i vore sorte betragtninger og bliver selv irritable og lidt urare for vore omgivelser. Men hvis man grunder lidt over fænomenet og måske bedst, når man har en god ven at drøfte det med, så vil man opdage det mærkelige, at det er en selv, der er noget i vejen med. Måske er man lidt træt og udkørt for tiden, måske er man ikke helt rask, og måske er der noget i ens hverdag, der efterhånden og umærkeligt er gået en på nerverne, så det er gået ud over den daglige balance. Man kan hjælpe hinanden en hel del over et dødvande og over en negativ periode, men det afgørende kan man kun klare selv. Det er nemmere, når man er voksen, end når man er en stor blåmejs eller en lille spejder, men man kan allerede, når man er meget ung, gøre meget selv for at få balance i tingene. Selv en lille person på 10 år kan spørge sig selv, hvorfor skælder den lærer ud? Han gør det ud fra en forkert forudsætning. Det samme gør skolekammeratens mor, der ser sine yndlingsstauder knækkede. De har taget fejl, og det kan vi andre også gøre. Så er der Nana, der sladrer, — ja det er sværere, men måske er hun lille og kan ikke klare sig på anden måde. Og når de små piller i frimærkerne, ja, så er det måske, fordi de ikke var lagt på plads i skabet, som de ikke kan lukke op? Og så kan man også gøre meget for at skabe sig den gode vane, når man for en tid er slem til at se de gale sider ved alting først, så straks at spørge sig selv, jamen er der ikke også gode sider ved denne ting eller dette menneske? Den lærer, der skælder ud, var det ikke ham, der hjalp mig, da jeg var i knibe i forrige uge? Skolekammeratens mor, er det ikke hende, der er så flink til at klippe dukketøj om vinteren? og Nana, er hun ikke altid parat til at lege, når man selv gerne vil? For slet ikke at tale om de små, de er nok slemme til at lave ulykker, men man vilde jo ikke undvære dem for meget godt.

Det har forresten været meget regnvejr i sommer. Men så himlen ikke dejlig ud med de farende og tunge skyer, og gav regnskyllene ikke sommerlejligheden uanede eventyr og opgaver? Høsten blev god, og der er dejlige æbler i haverne.

Annesofie.

PIGESPEIDERNE

UDGIVET AF
DET DANSKE PIGESPEJDERKORPS

REDIGERET AF
ANNESOFIE HERMANN

Cheferne har Ordet

Naar en eller anden stor Begivenhed forestaar, føler jeg altid en ubændig Lyst til at sætte mig ind i, hvad det drejer sig om. Alle, der har med Sagen at gøre, maa spørges, og alt, hvad der er skrevet derom, maa læses, og med størst mulig Skarpsindighed gættes Planerne for, hvad der skal komme. Nu forestaar Fællesraadets Jubilæum; endnu er det ikke lykkedes mig at opsnuse ret meget om Planerne med Hensyn til det Jubilæum, kun det med Tøjgaven til Dronningen, som I jo naturligvis allesammen forlængst er gaaet i Gang med. Men derimod har jeg prøvet at forhøre mig lidt hos de to Spejderchefer, den „blaa“ Fru Hanna Holmblad Lund og den „grønne“ Frøken Esther Skjot-Pedersen. De er jo begge Medlem af Fællesraadet, saa vi vil sludre lidt med dem for at faa et Indtryk af denne meget væsentlige Del af Fællesraadet.

Jeg træffer *Hanna Lund* paa Det Danske Pigespejderkorps' Kontor i Odense, og vi faar os en meget lang og dybsindig Samtale om Fællesraadet, dets Arbejde, Fortid og Fremtid. Men inden jeg refererer denne Samtale, vil jeg lige fortælle dig, at Fællesraadet for 25 Aar siden blev oprettet under følgende Formaal:

„Under Bevarelse af Korpsenes Selvstændighed og Særpræg at virke for det gode Forhold mellem disse, at være Fællesrepræsentation for Korpsene over for Udlandet, samt i Fællesanliggender overfor Indlandet, naar Korpsene maatte ønske det.“

Eet er jo imidlertid at have et godt Formaal, noget andet at opfylde det. Derfor skal det blive interessant at høre, hvad en erfaren Fører med ekstra godt Kendskab til Fællesraadet og dets Arbejde kan fortælle.

„Hvad vil du mene, at Fællesraadets fornemste Opgave har været gennem Aarene?“ spørger jeg.

„At prøve paa at føre Fællesraadets Formaalparagraf

Spejderchef Fru Hanna Holmblad Lund

ud i Livet ved at bringe de to Pigespejderkorps' overste Ledere i personlig Kontakt med hinanden, ved at tage Initiativ til forskellige fælles Foretagender for at give en større Kreds af Spejdere og Førere Lejlighed til at lære hinanden at kende og ved at drage Omsorg for, at dansk Pigespejderbevægelse faar en enig Optræden udadtil. Her har vi hidtil mest tænkt paa dansk Pigespejderbevægelse i Forhold til udenlandske Pigespejderkorps, men mon ikke en mere samlet Optræden i hjemlige Spørgsmaal ofte kunde gavne os?“

„Har Fællesraadet kunnet løse disse Opgaver?“

„Mere eller mindre godt. Det har i Aarene, der er gaaet, vist sig baade at være en Styrke og en Svaghed, at Fællesraadet ikke har nogen udovende Myndighed. En Styrke, fordi ingen af de to Korps' Ledelser ønsker at have en højere Myndighed over sig, men ønsker, at grøntblaat Samarbejde kommer frem der, hvor de to Korps' øjeblikkelige Ledelser finder det formaalstjenligt og fal-

dende i Traad med deres Arbejde. Men Svagheden er kommet frem ved, at Raadet har været præget af skiftende Medlemmer, og Medlemmer, som ikke altid har haft tilstrækkelig stemmeberettiget Indflydelse hjemme i egen Korpsledelse. Det har i Aarenes Løb ofte været saadan, at ligesom et Hold grønne og blaa Fællesraadsmedlemmer har fundet hinanden, har Korpsene skiftet Ledere, og dermed er Fællesraadets Sammensætning forandret, og saa kunde vi begynde forfra igen.“

„Hvilken Rolle har det spillet, at Kronprinsessen og nu Dronningen saa aktivt er gaaet ind som Formand for Fællesraadet?“

„Det har betydet, at Fællesraadets Arbejde kom op i et andet Plan. I Dronning Ingrid fik vi for det første en meget dygtig Pigespejderfører som vores Formand, en Fører med omfattende Forstaaelse af Pigespejderbevægelsen, og som ikke i Forvejen tilhørte noget af af Korpsene. Saa fandt vi i Dronningen en flittig Formand, som røgter sit Hverv med stor Forstaaelse, usvigelig Loyalitet og klog Diplomati. Saa fandt vi en Formand, som med virkelig Energi tog sin Opgave op, og som ser et vigtigt Formaals i Fællesraadets Arbejde. Og saa fandt vi et elskeligt Menneske med ægte Kærlighed til Danmarks Børn og Unge. Tænk, hvad det betyder af Tilskyndelse til at yde og Opmuntring i det daglige Arbejde at have en saadan Formand.“

„I gamle Dage kneb det vist for en og anden at indse Samarbejdets Betydning. Hvordan er det med det nu? Har du Fornemmelsen af, at Sansen for og Forstaaelsen af et Samarbejdes Nødvendighed er vokset?“

„Er Nødvendighed ikke et kedeligt Ord i den Forbindelse? Hvad er nødvendigt? Det er kun, at vi retter os efter vor Formaalsparagraf, men skulde de 25 Aar ikke have lært os, at vi har fælles Gavn og Glæde af et Samarbejde paa flere Felter end lige der, hvor det er nødvendigt? Hvis du i Spørgsmaalet erstatter nødvendigt med vigtigt, vil jeg svare: „Jeg synes, at jeg sporer en langt større Interesse for hinandens Arbejde end før og en langt større Lyst til at lære hinanden at kende for at forstaa og lære af hinanden. Og saa vidt som jeg har Fingrene paa Tidens og Spejderbevægelsens Puls, vil jeg tro, at hvis dette er rigtigt, vil det rent naturligt føre mere Samarbejde med sig, og det vil være en lykkelig Udvikling, fordi det vil være saa vigtigt for Danmarks Pigespejderbevægelses Kræfter og sætte dem dobbelt ind.“

„Tror du, at denne Sans, som du mener spores for at finde ind til mere Samarbejde end før, er et Tidsfænomen, eller beror den paa enkelte Menneskers personlige Indsats?“

„Jeg tror, dette er et Spejdertidsfænomen, for Grunden ligger vist simpelt hen i, at begge de to Pigespejderkorps nu har traadt deres Børnesko. Børnernes Kortsynethed og Kredsen om sig selv og eget Værd, er blevet erstattet med Ungdommens Trang til at udvide Horisonten, hvad der

i dette Tilfælde vil sige Trang til at udvide Kendskabet til Pigespejdersagen, ogsaa som den tages op i andre Korps. — Du spørger, om det kan være enkelte Menneskers Indsats? Jeg haaber og tror, at det skyldes en Indsats af mange voksne Spejdere i begge Korps, for vi er efterhaanden mange Mennesker, der har haft rige Spejderaar, og høstet mange Slags Spejdererfaringer, og vi indser, hvor selvmodsigende det er, hvis vi samtidig med at sætte vore Spejderidealer højt ikke rigtigt anerkender, at vi har henholdsvis grønne og blaa Spejderkammerater lige udenfor vor Dør.“

„Hvordan er dine Ønsker for Det Danske Pigespejderkorps i dette Samarbejde?“

„At vi maatte tage denne spirende Trang til et udvidet Samarbejde op med nøje Kendskab til, — jeg vil vove at sige Fortrolighed — til vort eget Korps og dets Arbejdsmetoder. Dermed mener jeg først og fremmest, at hver enkelt voksen Spejder har fuldt rede paa sin personlige Opfattelse af Spejderløftet og Spejderloven, og hvad de indebærer for hende, ikke mindst i Forholdet til Troskabsløftet mod Gud. Og saa ønsker jeg, at man ikke vil være bange for at være den, der tager Initiativet til at opsoge den stedlige „grønne“ Fører eller give hende en god Modtagelse, hvis det er hende, der kommer til den „blaa“.

Naar jeg af mine Ønsker drager disse to Ting frem, er det, fordi jeg tror, at et blaat-grønt Samarbejde kun vil faa varig Betydning, hvis det vokser naturligt frem Førerne imellem ude over Landet, og det vil kun blive sundt, hvis ingen af os er bange for at diskutere vore Forskeligheder med hinanden for igennem eventuelle Meningsudvekslinger at faa Respekt for hinandens Opfattelse af Tingene og hinandens Arbejdsmetoder. Vi har jo hver vore Bevæggrunde for den Maade, vi tager vort Spejderarbejde op paa, og for hvilket Korps, vi har valgt at tilhøre. Det er vore Motiver, vi skal prøve at forstaa hos hinanden, og det kan vi komme til, naar vi snakker sammen om dem.“

Dermed forlader vi den blaa Chef. Hanna Lund gav os en Del at tænke paa, og Ønskerne om god Forstaaelse og Respekt for det andet Korps og dets Arbejde gælder sikkert ikke blot Førerne, men i høj Grad ogsaa Spejderne i begge Korps. Vi trænger til at faa henholdsvis blaa og grønne Piger med blandt vore nærmeste Kammerater.

Jeg maa helt over til Amerika for at finde *Esther Skjot-Pedersen*. Jeg træffer hende i Eksprestoget paa Vej til Californien, hvor hun skal feriere et Par Uger efter en travl og meget spændende Tid, hvor hun har deltaget først i en international Lejr og siden i Verdenskonferencen. Toget farer gennem skønne Landskaber. Kikker vi nu ud af Vinduet, ser vi høje, forrevne, underligt røde Bjerge dækket med Naale- og Løvtræer og for Foden en rislende Flod. „Men i Formiddags kørte vi gennem øde Saltørke-

K FUK Spejdernes Chef, Fru Esther Skjot-Pedersen

ner og Bjerge, i Gaar gennem det pragtfulde Rocky Mountains langs Colorado Floden. Det var ubeskrivelig smukt," fortæller de grønnes Formand. „Jeg har oplevet en Masse herovre. Været paa Lejr med 28 Ledere fra 10—11 forskellige Lande. Jeg delte Telt med to gifte Førere (de fleste Førere her i Amerika er gift) fra henholdsvis Virginia og Californien. Det var ikke primitiv Lejr, der var Træbund i Teltet og Feltseng, og i „Vaskhuset“ var der varm Bruse. Maden fik vi fra Hovedkøkkenet, hvor der forresten var baade svensk og dansk Kok. Vi havde saa et lille Køkken, hvor vi anrettede den. Dejlig Mad for Resten.“ Og for et Øjeblik fordyber vi os i Minder om de dejligste Appelsiner, Svedsker, Ferskener, Abrikoser o. s. v. — (et Kapitel, som jeg ikke vil gøre mere detaljeret, man bliver saa lækkerstulten). Efter dette lille kulinariske Sidespring fortsætter Esther Skjøtpedersen:

„Vi var ni, der skulde med paa selve Verdenskonferencen i Cooperstown, og det var dejligt allerede at møde dem her. Trods stor Protest fra min Side blev jeg valgt til Patruljefører for mit Telthold. I min Patrulje var mine Teltkammerater, og desuden en fra Finland, en fra Philippinerne (hun var gift og havde 6 Børn), 3 fra Holland, bl. a. Spejderchefen for de katolske Spejdere i Holland, samt en amerikansk Spejder. Vi blev rystet vældig godt sammen i de 10 Dage og delte tykt og tyndt med hinanden. Formiddag havde vi „sessions“, hvor vi fortalte og drøftede Skole- og Spejderforhold i forskellige Lande, og meget andet.“

„Hvordan er Spejderarbejdet i Amerika i Dag?“

„Jeg tror, det er det Spejderarbejde, der er mest forskelligt fra vort. De har ikke meget primitivt Arbejde, og de kræver som Regel ikke nogen bestemt Uddannelse af en Fører. Saa mener de ikke, at de faar nogen. Naturligvis skal Førerne godkendes som moralsk ordentlige Mennesker, men de kræver intet i spejderteknisk Retning. Ogsaa Prøverne er en Del forskellige fra vore, og Spejderne kan selv vælge blandt forskelligt Stof. De har meget mere

kulturelt Stof, end vi har, og lægger mere Vægt paa Sang og Musik, Tegning, Maling, Sløjd o. s. v. Folkedanse er de nærmest vilde efter, men det var ogsaa en Fornøjelse at se dem danse dem.“

„Hvad er dit Indtryk af den enkelte, amerikanske Spejder?“

„Jeg finder hende sød og munter og ret sikker, men det bliver hun, fordi hun altid bliver taget med paa Raad. Selv Grønsmutter er med til at lægge Patruljens eller Troppens Program.“

Vi sidder lidt og nyder Udsigten, og jeg kan ikke lade være med at spekulere lidt paa, om det maaske var en Idé, at Spejdere og Grønsmutter var med til at lægge Trop-Programmerne? Det er begyndt at mørkne, Klokken er næsten 7, og Solen er ved at gaa ned. Dens Straaler farver Sacramentadalens Bjergkæde gyldenrød. Et pragtfuldt Syn. Toget har mere Fart paa nu, og vi maa skynde os at høre lidt mere, inden vi naar Bestemmelsestedet.“

„Fortæl lidt om selve Verdenskonferencen.“

„Det var 10 dejlige, travle og interessante Dage. Der var Deltagere fra 22 forskellige Lande. Vi fik en ny Formand for Verdenskomitéen: Mrs. Swift Newton fra Amerika. Lady Baden-Powell var med paa hele Konferencen og ogsaa bagefter paa et Ophold i Washington. Hun bad mig sende en Hilsen til alle danske Spejdere.“

Esther Skjøtpedersen fortæller meget endnu om Udflugter, Besøg i „Det hvide Hus“, om Washington, den skønneste By, hun har set, og om den ulidelige Hede derovre. (Tænk dig, 103 Grader Fahrenheit = 38—40 Gr. Celsius — — — og saa i Chefdragt).

Jeg kommer i Tanker om, at det jo var Fællesraadet, jeg vilde høre lidt om, men Esther Skjøtpedersen fortæller mig, at hun, der først nylig er blevet optaget som Medlem af Fællesraadet, naturligvis ikke har saa mange Erfaringer i den Retning.

„Men saa vil jeg gerne til Gengæld høre lidt om dine Tanker om Pigespejderarbejdet hjemme i Danmark, og om du har nogle Ønsker for dets Fremtid?“

„Herovre taler de saa meget om at opdrage Spejderne til „Citizenship in Community“, og det er vel egentlig ogsaa det, vi vil i Danmark: opdrage de unge til at blive gode Borgere i Fællesskabet, hjælpe dem til at blive gode Borgere i Samfundet og lede dem til et personligt Kristendliv. Vi kalder os Spejderbevægelse, og jeg vil ønske, at der altid maa være Liv i os, saa vi virkelig bliver en Bevægelse, at vi ikke stivner i Metoder, Former og Tanker. men at vi maa være vaagne overfor Ungdommens Tarv og Krav, selvom vi maaske skulde vende op og ned paa det hele, hvis der bliver Brug for det. Her har de lavet om paa Dragter, Farver, Provestof og meget mere, fordi de mente, det var paakrævet. I en By som Philadelphia, der er paa Størrelse med København, er der 9.000 Spej-

dere. (1,3 Mill. i USA), saa de maa ogsaa forstaa at faa Spejdere herovre."

"Jeg tror næsten, du er blevet helt amerikansk af at være herovre. — Har du nogen Ønsker for den enkelte Spejder?"

"Ja, jeg vilde ønske, at vore Spejdere daglig maa tage Spejderloven og Spejderløftet med ind i deres Liv, saa de hver Dag og hver Time altid er beredt."

"Jeg maa af nu," siger jeg. "Ellers faar jeg altfor langt hjem, og Redaktionen slutter om et Par Timer, saa du maa have Farvel nu."

Og mens Toget fortsætter videre gennem fremmedartede Landskaber, sender Esther Skjot-Pedersen sine Tanker og Hilsner hjem til alle Danmarks Pigespejdere, baade blaa og grønne.

duen.

ÅKELA-PATROLJENS BEDRIFTER

En tur ud i det blågrønne

Sæsonen var begyndt på en lidt fortrædelig måde. Vi vidste det alle i Akelapatruljen, selv om vi ikke talte højt om det, at det var det sidste spejderår, vi skulde have sammen, for vi var ikke mindre end tre, der efter næste sommerferie skulle rejse fra byen for at gå i skole andetsteds. Og det skulle altså gerne blive en helt god sæson, en af dem, vi kunne fortælle vore børnebørn om engang.

Førerproblemet var som sædvanlig stort. I et års tid havde vi klaret os flot uden tropsfører, men vi var jo klare over, at vi måtte skaffe en sådan til veje, skulle troppen ikke gå nedenom og hjem, når vi „gamle“ (vi var alle tre 15 år) forlod byen. Og med det nye skoleårs begyndelse havde der vist sig en ny lærerinde på arenaen. Hun var ikke alene ung og glad, men havde også mange andre af de egenskaber, som man gerne ser hos sin tropsfører, og så var der endda dem, der sagde, at hun slet ikke var ukendt med den ædle spejdersport, hvorfor vi med åben pande og lumske hensigter inviterede hende til et tropsmøde, hvortil hun glad svarede „ja tak.“ Jeg havde forberedt mig så godt, som man gør det, når man for det første er 15 år, for det andet gerne vil lade, som om man er 22½, og for det tredje gerne vil gøre et godt indtryk. Frk. Avnbøg mødte i uniform, den var grøn, og det distraherede os straks en del, for vel vidste vi nok, at der var KFUK-spejdere til, men dels havde vi ikke tænkt over, at der var andre pigespejderuniformer til, dels havde vi ikke tænkt over det i forbindelse med vor egen lille by; men nu sad der altså et eksemplar af slagsen midt iblandt os og så, fordi det var første gang, vi så denne uniform, endnu mere anderledes ud, end om hun havde været i høj rød sweater og himmelblå nederdel. Nå, men vi begyndte med vore specielle råb (hyl, kaldte hun dem senere), og vi sang, så taget løftede sig, vi legede o. s. v. Det gik, syntes vi selv, udmærket pænt og stilfuldt. Da spejderne var gået hjem, blev vi gamle tilbage og gav frk. Avnbøg smukt serveret the og talte så utvungent som muligt om troppens glæder og sorger og planer, og ikke mindst om, hvor sølle det stod til, når vi gamle næste år forlod byen, og inden vi nåede frem til den egentlige hensigt med at invitere hende herved, kom hun os i forkøbet

og sagde: „Ja, piger, jeg forstår godt, hvor I vil hen. I har hørt og nu har I også set, at jeg selv har været spejder før, og jeg kunne også godt tænke mig at være fører igen, men jeres arbejdsfacon er så helt anderledes end det, jeg er vant til. Jeg vil også nødigt svigte mit eget korps, så hvis jeg skal have med spejderarbejde at gøre her, så må det vist nok blive med en ny trop, og så kan resterne af jeres trop (hun sagde virkelig resterne), når I, som kalder jer gamle, rejser, jo eventuelt gå over og slutte sig til os!“ Ja, det var altså næsten det værste, man kunne sige til os på det tidspunkt. Vi havde syntes, at tanken var uudholdelig, at en gammel god trop med årgamle traditioner og masser af minder skulle sygne hen — men at der ligefrem skulle blive tale om, at den skulle blive til noget helt andet, kaste gamle farver og slås under nye, var ikke så nemt at tage, selv om man var meget gammel og 15 år! Og det blev ikke ved ordene, allerede et par dage efter kunne vi læse i de lokale blade, at en KFUK-trop var startet, og vi, som havde slået os til tåls med, at en by på 5000 indbyggere kun kunne præstere 30—40 pigespejdere, måtte til vor undren og vemod se, at den meget nemt kunne præstere to troppe af 30—40 spejdere. Det var svært. Der var kommet et konkurrencemoment ind i vor tilværelse. Vi følte det som noget uværdigt, at det var sådan, men det kunne ikke være andet på et tidspunkt, hvor vi selv kæmpede så hårdt for at holde hovedet over vandskorpen.

„Hvad skal vi lave i efterårsferien?“ spurgte Vera Vips i slutningen af september, hvor vi sad i skovbrynet og så ud over de brune marker og lagde planer. Akelapatruljen plejede altid at lave sig en lille privat tur i efterårsferien, der havde været ture ud i det blå, og der havde været et år, hvor vi samlede kartofler op for en bondemand. Vera var selv inde på, at vi skulle gå på krybskyttejagt, men dels var der ingen, der havde hørt noget om krybskytter for nylig eller i nærheden, dels opgav hun det, da hun kom i tanker om eller blev belært om, at det måtte være noget med at snige sig rundt i mørke skove ved nattetid.

Divi var inde på, at vi skulle tage til København og gå

på museer, men det vandt ikke rigtig genklang. En tredie ville til Sverrig, men det blev for dyrt. Og så endte det med, at vi ville gå ud i det blå igen, men at vi ville have nøglen til drengespejderhytten i lommen, om vi ellers måtte låne den, for vi havde før oplevet, at en tur ud i det blå blev en tur ud i det grå med sjaskende, silende regn, hvor man havde længtes efter et lidt fastere punkt med tag over hovedet.

Altså startede vi onsdag morgen. Vera Vips, korporalen, Fniseras, Divi, Wikkelvejr og undertegnede med fuldtlastede rygsække og tågen hængende os ned om ørerne. Hvad der var oppe over tågerne, var ikke til at vide, der kunne være en ferieglat og klar oktobersol, men det kunne også være, at skyer lå over skyer og kun ventede på at udgyde deres vædes mangfoldighed. Jeg ved ikke, om det var tågen, der lå så tungt, eller om det var bevidstheden om, at det måske var den sidste efterårsferie, der så ubeskåret var vor egen, der lå så tungt på os, ihvertfald var humøret ikke det overdådigt frigjorte, der plejede at præge patruljen, når den havde dagens uanede mængder af vejr og eventyr foran sig. Der lød stemmer i tågen, glade stemmer og sang, og pludselig dukkede frem en grøn patrulje 6 mand høj som vi, anførte af Else fra parallelklassen. Vi hilste smukt med honnør, lidt stift måske. „Vi skal ud i det blå,“ råbte Else, „vil I med?“

„Det kan vi desværre ikke,“ svarede jeg omgående, „for vi søger det blå ad Nedervindingevejen!“ og alle drejede vi efter een indskydelse om ad den bakkede vej mod Nedervindinges 7 små huse, der også syntes at være tyngede til jorden af tåge og humør.

Vi gik tavse en tid, men så standsede vi op ved et gårde, stillede os til hvile med rygsækkene hvilende på gårde og var inderligt enige om, at det her kunne vi ikke være bekendt. For det første havde vi da for søren en hel lang god vinter og en sommerlejr foran os, for det andet kunne vi da mødes på ture og lejre, selv om vi skulle skilles — og for det tredje var der da vejr og veje og eventyr nok både til de grønne og os, — og så besluttede vi at gå op over Kulsbjergene, spise frokost der, købe kagechokolade og usandsynligt mange kager (så mange, at selv Fniseras kunne blive mættet i sin evindelige kagehungre) og så gå ned til drengespejderhytten og indrette os der det første døgn og så forøvrigt lægge planer efter vejret, når vi engang fik at se, hvad det egentlig var for et. Som bestemt, så gjort. Vi besteg Kulsbjergene, og under over alle undere, solen skød sig pludseligt blegt frem mellem skylagene og åbenbarede for os det land, som i så høj grad var vort eget, det grønne, brune og gule land, som vi havde travet igennem, cyklet i på kryds og tværs, leget os frem igennem og tegnet os igennem med små skæve gnidrede kort. Der langt borte lå den guldgåsblinkende by ved det oktoberblege nor, og dér og dér skovene, der endnu var brune og gule og dejlige at se på, og rundt omkring gårdene med deres pumper, som utalligt mange gange havde slukket vor tørst, mens små hvidhårede unger stirrede på os og pilede om hushjørnerne, når vi talte til dem. Det var en såre levende illustration til de Axel Juel'ske verselinjer:

Men senere trak vi fra bakketop
med egne øjne de linjer op.

— — —
Det land hed Danmark, og det var vort!

Det var godt sådan. Rygsækkene knirkede i remmene, som skar lidt i skuldrene, og ømme blev vi i knæhaserne af den bratte nedstigning, humøret var kommet igen, og der var mening i det hele. Indkøbene blev gjort, mælk fik vi i den lille junge, og så gik færden ned gennem skovene til drengenes hytte, der lå lige i skovkanten ned mod vandet.

Det var for så vidt en udmærket hytte, et istandgjort gammelt bondehus med køjeplads til en 10–12 mennesker, men drengespejderne fandt det under deres mandige værdighed nogensinde at gøre rent. Jeg måtte citere Kipling, da vi trådte ind ad døren: thi parsermanden fejede aldrig gulvet i sin lejr. Men vi havde jo Divi med os, hvis speciale ikke alene nu, hvor hun er hus- og moder — men også den gang er og var at gøre meget og stærkt og pludseligt og over alle bredder rent. Der var ikke tale

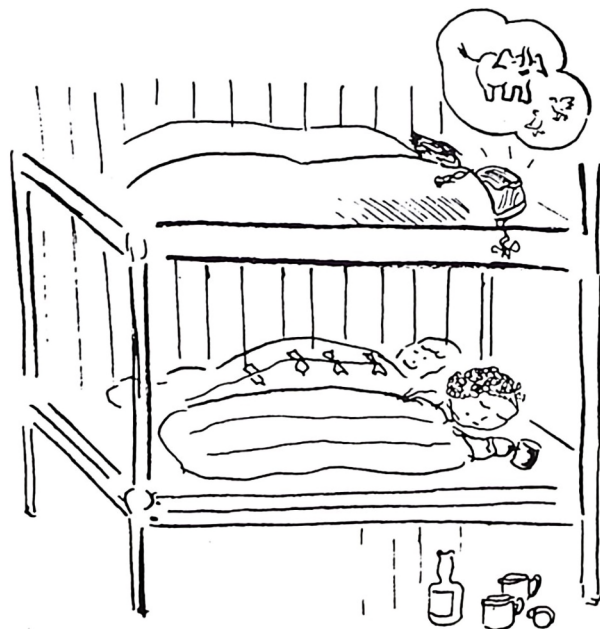
om chokolade eller kagebjerge, førend alle havde været i gang med at muge årgammelt skidt og spindelvæv ned. Heldigvis fik jeg dog spagfærdigt sat igennem, at et par hentede brænde med det samme og det var slet ikke så dårligt arrangeret af føreren, for næppe var store stabler brænde kommet i hus, før den blege sol trak sig tilbage og hurtigt samlede en bunke fede og meget grå skyer foran sit ansigt, som med væld og buldren i et lille udhus's bliktag udgød spande af vand over verden. Fyr fik vi på pejsen — dog ikke uden den første optændingsrøg, som får alle til at harke og græde gudsjammerligt, indtil der pludselig kommer træk i skorstenen. En liflig chokoladeduft bredte sig fra det lille køkken. Det var også så småt begyndt at tusse, så vi lukkede skodderne for, lukkede verden og regnen ude og fik en dejlig aften. Somme foråd sig i kager, andre blev bare simpelt hen stopmætte, og chokoladen var fed og god og varm og stærkt berusende. Aftenen var god og vor egen, og vi sang godt ved pejsen, sommetider sang vi bare, og så fik korporalen lov at synge med, men sommetider fik hun ikke lov, og så lød det rigtig pænt. Det viste sig, at ingen havde ure med, men vi mente ellers nok at kunne holde rede på dagene, og det var det vigtigste. Da jeg havde læst en tanketung historie, som ingen forstod, heller ikke jeg selv, men som jeg læste, fordi der var smukke ord i den, gik vi til køjs uden at have lagt de store planer for den næste dag, som vi ellers havde regnet med. Vi havde godt med sweatere på og uldne sokker og hjalp hinanden i poserne, og vi holdt meget af hinanden og anede ikke, om det var nat eller slet ikke. Regnen fossede stadig ned, men det var jo på den anden side skodderne. Der var lidt småpjan, men ret beset var vi trætte, som man er det ved den første vandredags ende, og snart sov alle. Der var en, der snorkede i moll, og en anden, der skar lidt tænder, men ikke så meget, at det distraherede.

Pludselig vågnede jeg ved en underlig lyd. En skrabelyd, en hvislelyd, en ruske-i-døren-lyd. Der var altså nogen, der var ved at bryde ind! Jeg tændte et lys, prøvede at få de hovedhår, der rejste sig, til at ligge og prøvede at råbe mandig og bestemt: Hvem der? Der kom ikke noget svar, men lydene forstærkedes, og der lød en mumlen af flere stemmer og nu vågnede resten af patruljen og tumlede op i køjerne og så søvnige, desorienterede og forskrækkede ud på en gang. Jeg måtte altså vise mig modig, sprang ud af posen i islandsk trøje og med skisokker over en pyjamas, min mor havde gjort mig af usædvanligt tykt flonel (nærmest en slags filt) og af usædvanlige dimensioner (og et usædvanligt storblomstret mønster), greb et lys og gik med så faste skridt, som det var mig muligt, hen til døren og råbte ud med natgrødet stemme: „Hvem der?“ Lydene forstummede et øjeblik, og så svarede en stemme med stemmebånd gennemblødt af timers regn: „Det er 1. patrulje fra Lillebys KFUK-trop. Vi har fået nøglen til denne hytte af drengespejderne i byen. Det var

meningen, at vi skulle overnatte her!“ Bag mig sad Akela-patruljens frie folk i køjerne og så storøjet på mig, jeg så på dem en brøkdel af et sekund og åbnede døren ud til den våde, våde verden.

Aldrig i mit livs skabte dage har jeg set så våde spejdere som de seks grønne, vi havde hilst på om morgenen. Det var, som om vandet sivede ud af alle regnfrakkernes knaphuller, huerne hang som våde karklude om ørerne på dem, der var bølgegang i deres gummistøvler, når de gik. Og regnen osede og brusede og raslede og fossede.

Ind fik vi dem i en fart. Op fik jeg Akelaerne i en fart. Vi fik gjort ild på pejsen og på komfuret. De var fuldstændig opløste af vand og modløshed. De havde gået vild i skovene og havde fjumret rundt i regnen og mørket i 3-4 timer. Jeg følte noget stort og ledende komme op i mig. Hver af Akelaspejderne tog sig af en af kammeraterne. Vi hev tøjet af dem og arrangerede stortørring i køkkenet, de var våde til skindet, som også syntes i opløsning. Vi fik dem frotteret og fik dem i tørt tøj. Heldigvis fandtes der nogle ekstra tæpper i hytten, for flere af rygsækkene var gennemblødte og soveposerne med dem. Vi fik dem pakket ind i køjerne, så kun næserne stak frem — og så var det, jeg tøvede et øjeblik af et sekund, før jeg fra en af mine rygsækklommer fremdrog en flaske kognak. Ja, jeg ved, det lyder overraskende, og at man vil mistænke mig for det ene og så det andet, men min gamle kloge far havde lært mig, at til et samariterudstyr hørte faktisk en flaske kognak (den var ikke så dyr som nu), den kunne bruges, når nogen havde ondt i maven, når nogen var forkølede eller som nu overdådigt våde.

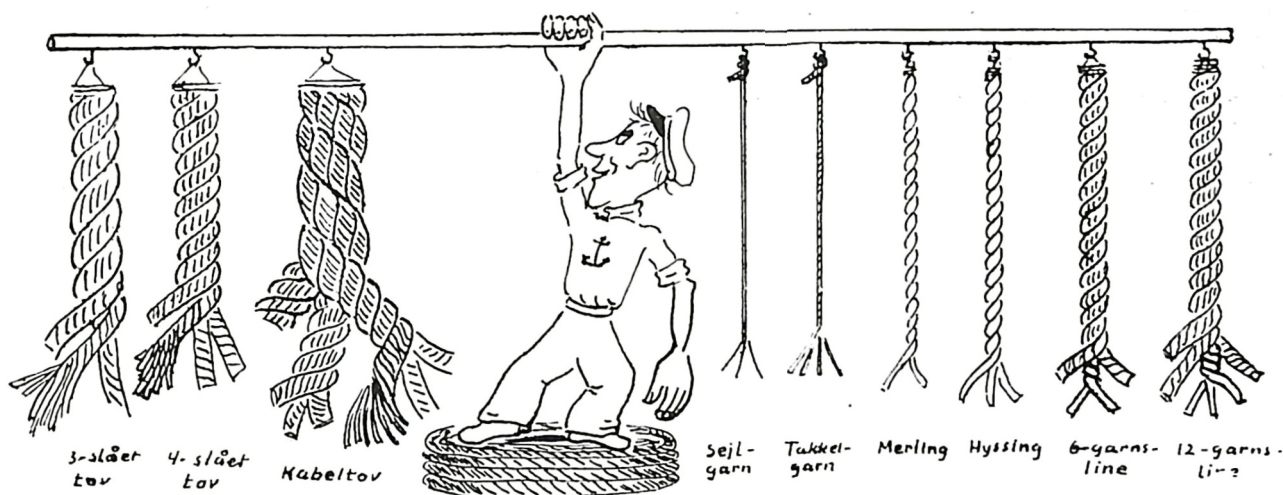
Selv med fare for mit renommé og patruljens dito, hældte jeg en ordentlig slurk i hver af de 6 forkomne og derefter en vældig spølkum dampende the, og først derefter fik de lov at stikke to fingre frem af tæpperne for at spise de madder, Fniseras havde smurt. Og efterhånden som de blev varme (og fulde) og tørre og mætte, kom der vældigt liv i dem alle 6, og de fortalte i munden på hinanden om deres oplevelser i skoven, og om, hvordan de egentlig havde villet gå et helt andet sted hen, men da regnen kom, havde de besluttet at gå herved og afvente den næste dags komme og så lægge planer efter vejret. Vi andre var imidlertid også blevet sultne igen, og så drak vi allesammen igen meget og varm the og spiste mange madder med hindbærmarmelade og spegepølse, og vi fik lært dem tre sange, inden de tumlede om i køjerne af udmattelse og varme og tørhed (og fuldskab) og søv-

nighed. Vi andre skiftedes til at holde vagt, d. v. s. tørrevagt, holde ild i komfur og pejs og tørre tøj.

Næste dag var det stadig regnvej, og vi bestemte os til at blive og se tiden an eller vejret an, for de andre havde heller intet ur. Vi fik både provianteret og lærte hinanden små nyttige ting, som det er godt at vide i spejderlivet og i regnvejret, og om aftenen digtede vi en sang til det blå-grønne samarbejdes pris. Den var rigtig så god, men ordene passede ikke så godt til melodien og kunde kun synges af forfatterne. Senere kom der godvejr, og vi vandrede alle til Møens klint, som også er værd at se på ved efterårstide, hvilket skal tjene til oplysning for dem, der kun tror, man kan tage til klinten på en majdag, når bøgen er nysudsprungen. Det blev en god tur ud i det blågrønne.

Akela.

NIELS NÆVE fortæller om tovværk

Før jeg går videre med at vise jer, hvad man kan lave med et stykke tovværk, vil jeg fortælle jer lidt om tovværk i al almindelighed.

Læg mærke til, at jeg ikke bruger udtrykket „reb“. Til søs bruger vi kun denne benævnelse på ganske specielle ting. Ligeledes findes der ingen „snore“ eller „tråde“ om bord i et skib. Hvis der ikke er tale om bestemte slags tovværk, bruges udtrykkene „garn“, „line“, „tovværk“ og „trosse“ alt efter tykkelsen, og som fællesbetegnelse bruger vi en „ende“. Spejdernes redningsreb svarer til søfolkenes kasteline.

Enden af en „ende“ kaldes for „tampen“.

Der er mange, som har forsøgt at forklare forskellen mellem „knob“ og „stik“. Det er jo nok således, at op-

rindelsen til „stik“ har været at „stikke“ to ender sammen, og at et „knob“ oprindeligt har været en knude på en enkelt ende. „Knob“ er endnu fællesbetegnelse for pynteknobene, som jeg senere skal fortælle om. Men ellers bruger man nu om dage udtrykkene i flæng: man laver halvstik og pælestik på en enkelt ende og stikker to ender sammen med flagknob eller råbåndsknob. A propos råbåndsknob, så kalder de fleste søfolk det for „en ret knude“, hvilket tydeligt viser, at der ikke eksisterer nogen regler mere.

Tovværk fremstilles i rebslageriet eller på reberbanen, hvor de fine FIBRE eller TAVER først spindes sammen til GARN eller KABELGARN.

Garnene spindes til KORDELER eller DUGTER. Der

kan være fra 2 til 360 garn i en kordel, afhængigt af den tykkelse man ønsker på tovværket.

3 eller 4 kordeler kan igen slås sammen til et tov. Hvis man bruger 4 kordeler, er det nødvendigt at lægge en KALV eller SJÆL ind i den åbning, der bliver mellem kordelerne. 4-slået tovværk er lidt stærkere end 3-slået.

Man kan gå endnu videre og slå 3 tove eller trosser sammen. Så får man et KABELTOV, der er stærkt nok til at slæbe et stort skib i.

Mellem de forskellige dimensioner skelner man nogenlunde som følger:

SEJLGARN har 3 tynde garn,

TAKKELGARN har 4 tynde garn,

MERLING har 2 mellemsvære garn,

HYSSING har 3 mellemsvære garn,

LINEGODS har 3 eller 4 kordeler med 3-5 garn i hver kordel.

Det sværere tovværk karakteriseres ved omkredsen målt i tommer, f. eks. $1\frac{1}{2}$ tomme treslået manilla, 2 tommers fireslået tjæret hamp o. s. v.

Flettet line anvendes en del både til søs og i land, bl. a. til flagliner. Det er både stærkt og smidigt og egner sig f. eks. godt til kasteliner og til lassoer. Det har blot to ulemper. For det første er det dyrt, og for det andet kan det ikke splejse.

Til fremstilling af tovværk kan anvendes mange forskellige materialer:

Hamp. Det er en plante af nædefamilien, som kan blive højere end en voksen mand, og som især dyrkes i Rusland. Tovværket laves af hampens stængler, der indeholder nogle lange sejge taver eller bastrevler, Hampetovværk er noget af det bedste, vi har, og til søs bruges masser af det, bl. a. fordi det kan tåle at blive tjæret, så det ikke rådner.

Manilla. Manillatovværk laves af bladfibrene fra en bananplante på Filippinerne. Det er også noget dejligt tovværk, som er mere blødt og bøjeligt end hamp, men det bliver hurtigere slidt og flosset.

Sisal ligner meget manilla, det er blot en del lysere, og det fremstilles af bladtrevlerne fra Agaven, en tykbladet, tornet amerikansk plante. Når sisaltovværket er nyt, er det

Hør

Kokosnød

Kul

Agave

Bananplante

Hamp

Agave

Bomuld

næsten lige så godt som manilla, men det slides endnu hurtigere.

Hør har været brugt i mange tusinde år. Selv de gode gamle egyptere lavede klæde og tovværk af hørrøen. Endnu laver man en del tyndt garn og tøjsnore og den slags af hør, men det er ikke særlig stærkt, og det slides hurtigt.

Kokostovværk kaldes herhjemme næsten altid for græstovværk. Det laves af kokosnøddens nævlede hylster. Det er knap så stærkt som hampetovværk, men det er smidigt og meget let, så det kan flyde på vandet, og det kan tåle at være vådt i lang tid uden at rådne. Derimod vil det hurtigt blive stift og skært, hvis man lader det ligge i stærk solvarme. Da fibrene er grove, duer det ikke til tynde liner.

Bomulden er jo jordens vigtigste tekstilplante. Den bruges ikke til tykke trosser, men derimod ser man næsten altid bomuld i lystsejlerne fine, hvide tovværk. Også fiskerne bruger for en stor del bomuld til deres liner og garn. Det meste bomuldstovværk bruges dog vistnok af det svage køn — til at sy med.

Nylon er også ved at komme med. Det kan bruges til andet end strømper og dameundertøj. Flere steder er man

nået så langt som til at bruge slæbetrosser af nylon. Det er dyrt tovværk, men det er meget stærkt og holdbart, foruden at det er mere elastisk og smidigt end de andre fibre. Nylon fremstilles kunstigt ved en kemisk proces på basis af kul.

Der kan naturligvis laves tovværk af næsten alt muligt, når det bare kan formes til tråde eller fibre og snos sammen. Enten kan der være tale om, at det skal benyttes til et særligt formål som f. eks. stålwire, metaltråd, asbesttråd o. s. v., eller man kan komme ud for at måtte nøjes med de materialer, der er lettest tilgængelige, eller som situationen nu tvinger en til at bruge: papirssejlgarn, halmbånd m. m.

Niels Næve.

*** POSTBOX ***

Saa begynder vi paa det nye postboxår. Alle I, der har været udenlands, har sikkert fundet gode penfriends, som I nu skriver sammen med og mødes med igen, når lejlighed gives. Så er der alle de mange, der venter på det store eventyr, som det er at rejse til udenlandske lejre eller mødes ude i verden med sine penfriends. Her er flere, der gerne vil korrespondere med jer.

NORGE: 11½ år, 15 år, 17 år (tropsassistenter) og nok en nordmand på 17 år.

AUSTRALIEN: 12—15 år.

FINLAND: Der ligger langt brev fra en spejder på 13 år.

IRLAND: 19 år.

ENGLAND: 14 år.

ENGLAND: 1 tropsassistent med en trop vil gerne korrespondere med en trop fra København. Håber at komme til København næste år.

ENGLAND: 4 spejdere på 11—16 år.

HOLLAND: 14—16 år.

HOLLAND: Tropsfører på 30 år.

Af min post: Jeg skriver lige for at fortælle dig, at min søster og jeg har haft mægtig fornøjelse af den tjekkiske tropsfører, du opgav os. Hun og en anden spejder inviterede os derned, og vi havde en dejlig måned dernede, først 14 dage i spejderlejr i bjergene og siden en skøn uge i Prag. Det var en stor oplevelse at se og høre alt ... Spejderbevægelsen har det ikke let, en antikommunistisk fører kan ikke stå som fører af navn, hun må arbejde med sit spejderarbejde i det skjulte, og det er ikke let."

— Sådanne oplevelser kan du også få del i, når du først har fundet dig en penfriend.

Fromse.

Naturfredningsdagen

den 19. November 1948.

I taknemmelig Erindring om Korpsets tidligere saa værdifulde Hjælp ved Gennemførelsen af Naturfredningsdagen og efter Deres udtalte Ønske om at blive adviseret ca. 1½ Maaned for „Dagen“ tillader vi os at ulejlig med følgende:

Fra mange Sider beklagede man Dagens Placering i Maj dels paa Grund af de mange „Dage“ i Maj og dels — fra Skolernes Side — paa Grund af Eksamenstiden. Vi ansøgte derfor Ministeriet om Tilladelse til at faa Dagen henlagt til Efteraaret, og Ministeriet har nu fastsat Naturfredningsdagen til Fredag den 19. November. Vi havde haabet at faa Dagen placeret i September eller Begyndelsen af Oktober, men dette har Ministeriet af Hensyn til andre „Dage“ ikke kunnet imødekomme.

Til Trods for den mørke Aarstid og i Betragtning af den for det danske Fredningsarbejde livsvigtige Betydning af, at Naturfredningsdagen gennemføres med et godt Resultat, haaber vi meget atter i Aar at turde regne med Deres Velvilje og beder Dem snarest belejligt meddele os, om De elskværdigst blandt Spejderne vil sætte nogle Sælgere i Gang, idet vi gør opmærksom paa, at vi ligesom tidligere udsætter Bogpræmier til de flinkeste Sælgere blandt Bornene paa den Maade, at Born, der sælger 300 Mærker og derover, faar en Bog uden Lodtrækning, medens Born, der sælger 100 Mærker og derover, deltager i en Lodtrækning om et Antal Bøger. Salg af 600 Mærker giver Ret til Valg af 2 Bøger.

Vi haaber meget paa Deres elskværdige Imødekommenthed i denne for vort Arbejde saa overordentligt vigtige Sag og beder Dem gennem Deres Medlemsblad indtrængende opfordre Spejderne til at melde sig som Sælgere, idet Naturfredningsarbejdet jo i ganske særlig Grad tager Sigte paa Ungdommens Friluftsliv.

Af Hensyn til Dagens rettidige Tilrettelæggelse vil vi være meget taknemmelige for saavidt muligt omgaaende at modtage Deres ærede Svar.

P. F. V.

Deres ærbødige

P. Brunning, Foreningens Sekretær.

Bladet bringer i de først udkomne numre strikkeopskrifter på næstsidside til hjælp for de mange flittige hænder, der strikker til fællesrådets jubilæumsfest

„VIKINGERNE“ fra Horsens

11 eventyrlystne „Vikinger“ fra Horsens trop drog i sommer på togt over til England for at besøge vores venskabsbrop Pinner Ranger Company. Sidste sommer havde englænderne besøgt os, og nu var det altså blevet vores tur til at komme til England! Vores store drøm var gået i opfyldelse, gennem hele vinteren havde vi planlagt og snakket om alt det dejlige, vi skulle se og opleve, og nu stod vi på Englands jord veloplagte (hm, sådan da, ikke mange tålte at se „de skumklædte bølger rundt om A. P. Bernstorff gå“!) til at opleve noget.

På Liverpool St. udfoldede sig stormende velkomstsener, da alle vores kære venner fra sidste sommer var mødt op her for at følge os videre til vores egentlige bestemmelsessted Pinner i udkanten af nordvest-London. Her blev vi fordelt på vores kvarterværter. — Og så begyndte nogle spændende dage i London, rundt til alle de dejlige steder, man havde læst og hørt så meget om: Buckingham Palace, så King's Horse Guard i stiveste galla, Westminster Abbey, hvor der viste sig at være bryllup, hvor hele den engelske kongefamilie var til stede. Vi stillede os straks op udenfor og så hele den kongelige kortége og siden det festlige, og til tider kostelige, syn af bryllupsgæster, herre- og deres flotte morning-dress nonchalant svingende med stokken og damerne alle i „new look“. Jo, det engelske society eksisterer stadig. — Og selvfølgelig var vi ude i den skønne St. Paul' Cathedral, der selv ganske ubeskadiget af de tyske bomber ligger i et ellers fuldkommen raceret kvarter, oppe i The Whispering Gallery, så den imponerende udsigt over hele London. Mange, mange andre steder var vi: Houses of Parliament med Big Ben, i Downing St. Nr. 10, vandrede op og ned ad Londons gader, kørte med de sjove busser, saa på det brogede liv, der var stærkt internationalt præget af Olympiaden, og overalt blev vi mødt med den største venlighed og gæst-

Vor gave til venskabsbropen

Parade i Windsor Castle

frihed. En dag spiste vi lunch oppe på Headquarters Restaurant, og ganske tilfældigt dukkede Lady Baden-Powell op, styrtede over til os, da hun opdagede „Denmark“, og alle hilste vi på og snakkede med Lady Baden-Powell, sikken en oplevelse!

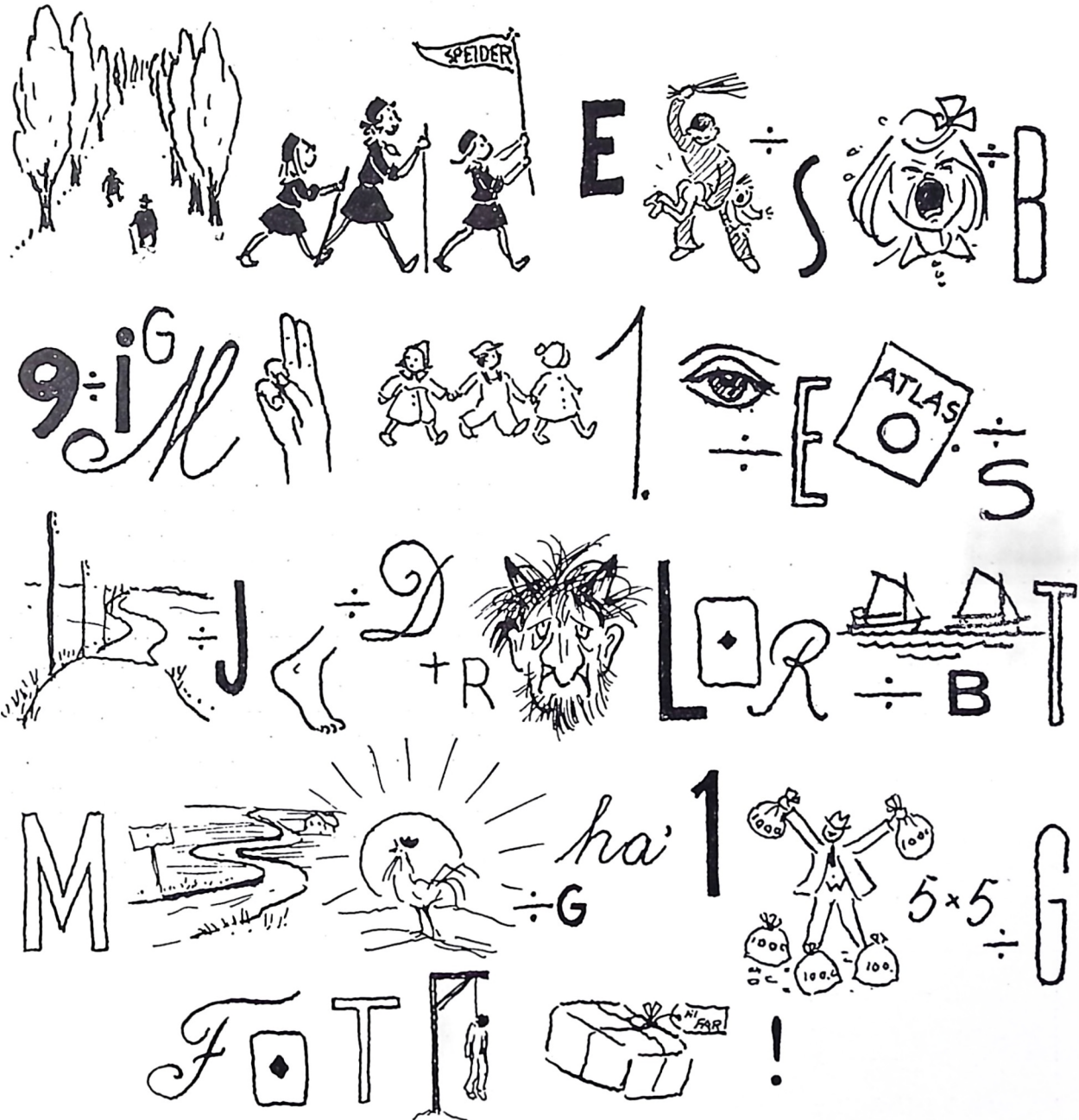
Den første aften var der arrangeret stor velkomstfest for os med ca. 100 engelske spejdere og forældre; vi sang, legede og morede os, så den film, en af spejderne tog sidste sommer i Danmark, og gav hinanden gaver. Af englænderne fik hver af os et nydeligt glas med vores navn på, og så blev der skålet! Vi overrakte englænderne et flot skind, hvorpå var malet et stort vikingeskib og alle vores navne, og tillige fik de „vores alle sammens Kathinka“, en lille spejderduke, der vakte stor jubel.

I otte dage lå vi så i lejr på et vidunderskønt sted nede i Syd-England. Engelsk lejrlev er jo noget forskelligt fra dansk, primitivt på nogle måder og luksuriøst på mange andre. Lejrarbejder er absolut ikke deres stærke side; uskønne, kluntede og vaklende. Sikken en „flagstang“ de havde! Derovre findes næsten ingen gran, så man har ingen chancer for at få en flagstang, men man tager bare nogle krogede pinde og surrer dem sammen. Vi lavede en med indhak og flotte besnøringer, så englænderne blev så imponerede, at de tog den med hjem efter lejren for at bruge den næste gang, de drager ud! — Det var ganske ulideligt varmt, så ingen af os orkede at bestille noget, men vi nød rigtig kammeratskabet og havde dejlige udflugter i rutebiler til Windsor til stor parade og gudstjeneste med Princess Alice og Lady Baden-Powell som afslutning på „Empire Ranger Week“. Det var vel nok en parade, hver blev mønstret forfra og bagfra, så blev der her-set og kommanderet i en stiv time i 35 grader celsius, før vi kunde gå til paraden. I kan tro vi danske vakte opsigt og begejstring som eneste udlændinge i vores stiveste galla! Desuden var vi på en dejlig udflugt til Salisbury Cathedral, Ramsey Abbey, Southampton, Winchester og Foxlease. Her blev vi vist om af en fører og så alle stuerne og salene og det hele.

Den sidste aften i lejren havde vi et meget stemnings-

(fortsættes side 130)

Den lette side

Løsningen på denne opgave må være korpskontoret, Læssøegade 199, Odense, i hænde senest den 10. nov., og der vil blive trukket lod mellem de rigtige løsninger

*Vi havde den glæde
at hilse på verdenspige-
spejderchefen*

fuldt lejrball oppe på et mægtigt højdedrag, det var trist at vide, at det lakkede mod slutningen nu, men endnu havde vi dog et par dage inde i London igen, hvor vi nød det i familiernes skød; næsten alle kom til den store turistattraktion Hampton Court ved The Thames, så alle de ting, vi ikke havde nået i første omgang: Tower Hall, Madame Taussand's vokskabinet, horte The Speakers i Hyde Park, i Albert Hall, Covent Garden og mange andre steder.

Og så mødtes vi igen alle på Liverpool St. 14 dejlige, vellykkede dage var pludselig forbi, men hvor var det trist at skulle skilles fra alle vores kammerater uden at vide, hvornår vi nu ses igen. Men vi har alle de dejlige minder, og dem er der ingen, der kan tage fra os; og vores tak går til Kirsten, som har haft alt sliddet og slæbet med det hele. Vanskelighederne har været utallige, og en overgang så det ganske sort ud, men Kirsten, der nu har været tropsfører i Horsens i 20 år!!!, vilde føre det igennem, og det lykkedes!

Tak! Kirsten, fra alle dine „gæve Vikinger“.

Gulle.

Musik

I SPEJDERLIVET

„Vil I med i Aften? Ritmester Lemcke taler om Spejdere paa Wandalls Hotel?“

Ih, om vi vilde. Det var ikke tit, alle de store Piger paa 13-14 Aar vilde have os smaa paa 9 og 10 med til noget.

Men Sagen var, at der var blevet snakket en Del om, at nu var man ogsaa begyndt med Pigespejdere, og skulde der laves en Trop i Svendborg, skulde der saa mange som muligt med, og nu kom der en god Anledning til at høre nærmere, naar selveste Drengespejderchefen skulde tale.

Vi mødte op. Det eneste, jeg husker fra den Aften, var en spændende Skildring af nogle Spejdere, der hjalp med at redde Folk fra en Ildebrand. De gennemvædede deres Tørklæder, tog dem for Ansigtet og dykkede ind i et røgfyldt Værelse, hvor de trak en Mand ud.

Det var mægtig spændende.

Næste Dag paa Skolen var der en Snakken og Arrangeren i alle Frikvartererne, og inden Dagen var forbi, var Troppen en Kendsgerning. Der var sendt Bestillinger afsted til Munderingsdepotet i København. Nete og Bims var valgt til Førere foreløbig, der var bestemt Spejdetur førstkommande Søndag, og Byens Bibliotek og Boghandlere blev stormet for al den Smule Litteratur, der kunde opdrives om Spejderkorpset.

Det var svært at faa Uniformer dengang. Første Verdenskrig rasede endnu. Min første Spejderhat var købt brugt, og selvom der blev stoppet flere Lag Aviser under Svederemmen, havde den alligevel en kedelig Tilbøjelighed til at dumpe ned paa Næsen, naar man blev ivrig, og derfor hang den mest i Bæltet. Bæltet var ogsaa for stort til et niaars Barn og trods ekstra Huller, som blev boret med en Proptrækker, var det vist et temmelig uordentligt Syn at se, naar Troppen kom marcherende hjem om Søndagen med de smaa dryssende bagefter kæmpende med at følge de stores lange Skridt, med dinglede Hatte og Bælter og altfor store Dolke i Skeden.

Det var nu ikke saa nemt for de uerfarne Piger at lede Troppen. De var jo ikke selv ældre, end at de sov over sig om Søndagen, naar vi skulde paa Tur og saa blev der jo en Del Mukken. Men saa blev der Enighed om at faa den ny Gymnastiklærerinde paa Skolen, Elisabeth Flagstad, til at træde ind, og fra da af blev der Fart i Sagerne.

Vi tilbad hende. „Naa, der har vi Tropshunden,“ sagde hun, da hun saa min uheldige Skikkelse komme humpende hjem fra Søndagsturen, og det blev mit fremtidige Spejdernavn.

Nu blev der vendt op og ned paa en Masse. De smaa

kom foran paa Turene, og der kom Musik, for Bess var meget musikalsk.

Saa snart der bliver sunget paa en Marchtur, bliver Flokken rystet sammen, og ømme Fødder og trætte Muskler glemmes, og man glider umærkeligt ind i den fælles Rytme, der bærer en med.

Der var ikke saa mange specielle Spejdersange den Gang. Vi brugte Drengespejdersangbogen, ligesom vi brugte mange af deres Traditioner og Idéaler. „Vær beredt“ blev sunget baade først og sidst og iøvrigt Masser af almindelige Sange.

Der kommer noget særligt over Sang, som man *gaar* efter. Det rytmefaste bliver det dominerende, og selvom man synger efter Sange, der ikke er specielt egnede til Marchrytmen, saa ses der stort paa det, og vi passede dem til, saa de kunde gaaes efter. Det er maaske nok Barbari, og vi opdagede jo ogsaa efterhaanden, at der var Sange, der egnede sig særlig godt, og da vi først var saa vidt, at vi begyndte at træffe andre Troppe i Sommerlejren, blev en af de største Oplevelser at lære nye Sange og iøvrigt ogsaa at lave nogle selv. Det var ikke store Kunstværker, men de havde som Regel den Fordel, at de passede ind i Situationen, de var lavet til. Ser I, hvem der kommer her? Vi er jo Pigespejdere, og vi er fra Svendborg a'. I kan li'e tro, at vi ka'.

I den første Fælleslejr, jeg var med til, hvor Horsens og Svendborg Spejderne laa i Nærheden af Himmelsbjerget sammen, fordi vore Førere tilfældigvis var gamle Kammerater, blev der sunget en Masse. Dengang anede vi selvfølgelig ikke, at de begge to skulde blive Spejderchefer i Danmark, og at Lejrens mest afholdte Spejder, den altid omsorgsfulde „Hønen“, skulde blive deres Efterfølger, Hanna Holmblad!

En mørk Nat blev hele Lejren vækket. Søvntrukne, næsten grædefærdig af Fortumlethed var jeg, stillede vi op paa Vejen udenfor Gaarden. Ingen vidste, hvad Meningen var. „Skynd jer nu bare,“ og i skarpt Marchtrav gik det ud ad Landevejen. Endelig blev der givet Besked. „Et Tog er væltet tre Kilometer herfra i østlig Retning, der er mange saarede, og vi maa være med til at bringe den første Hjælp.“

Det var rædselsfuldt uhyggeligt. De store har nok vidst, at det drejede sig om en Natmanøvre og tog det med Humør; men hvor var jeg bange! Saa begyndte en frejdig Sjæl at synge under Marchen: „Der ligger et Land.“ Jeg havde aldrig hørt den før; men jeg glemmer den aldrig, og jeg ved bestemt, at da vi efter Lejren kom hjem igen og skulde fortælle om alle Oplevelserne, var det morsomt at synge de nye Sange. Der blev nok fortalt om Natmanøvren og om Maden, om Lejrbaal og Aftenunderholdning, om Estrid Ott og hendes Vandrepatrulje, den berømmelige, der kom paa Besøg, om hvordan et Par store Spejdere kom halende med mig midt i min bedste Leg: „Du skal lige præsenteres for Estrid Ott,“ mens der blev almindelig Grin over, at det bare var mig, naar det var blevet lovet dem, at de skulde se „Tropshunden“. Vel var alt dette spændende at fortælle om; men det var meget vigtigere at synge: „Der ligger et Land bagved Klitters Hegn“ og „Pigespejder, Arbe' skal der til“. Jeg anede ikke, hvad „Arbe' skal der til“ skulde betyde, — og det i mere end een Forstand. Den berømmelige Natmanøvre endte nemlig med, at da vi havde fundet og forbundet og i det hele taget ydet den første Hjælp til de „saarede“ fra Togulykken, blev vi opfordrede til at samle saa meget Kvas, vi kunde slæbe til Køkkenbaalene derhjemme. Jeg havde samlet mit og bar det et Stykke, til en af de store tilbød at tage det sammen med sit eget. Lige inden vi naaede hjem, gik en af Førerne rundt og noterede alle dem op, der ikke bar paa Kvas, og som havde forsøgt at snyde sig fra at samle, hvorpaa de blev udtaget „til ekstra Indsamling af Brænde i Middagspausen“. Det var „brændende“ flovt.

Den sidste Aften inviterede vi alle de af Landsbyens Beboere, der havde forkælet os med Husly, gratis Kartofler, Stikkelsbær m. m., til et mægtigt Lejrbaal, og her kom en hel anden Side af Spejderes Glæde ved Musik frem. Vi sang for dem. Sange, de kendte og kunde synge med paa, Sange fra vores Spejderliv, ikke mere i decideret Marchrytme, men til Gengæld mere intimt, fordi man nu engang synger anderledes sammen siddende omkring et Baal, end naar man marcherer afsted efter hinanden i en lang Hale, og kun, naar man runder et skarpt Hjørne,

pludselig kan høre, at de forreste er flere Takter foran Bagtroppen.

Vi havde ogsaa Solosang. En af vore Spejdere var et Jern til at foredrage „Min Fætter Caruso, han kan fylde et Hus, „so“ Loftet ramler bare han trækker sit Vejr“ m. fl.

Det gik mere og mere op for os, hvor stor Glæde man har af Musik, naar man er mange sammen. Den strammer os op, naar vi er trætte paa de lange Ture, den ryster os sammen, nye og gamle Spejdere mellem hinanden, og den aabner alle fremmede Hjerter. Det var Sangene, der brød Isen, da Landsbyen var vore Gæster i Lejren, og naar vi kom syngende paa vore Ture, var det ogsaa tydeligt at mærke, at Folk saa med megen Interesse og Velvilje paa Troppen.

Som særlig good-turn plejede vi til Sct. Georgsdagen at tage i Skoven og plukke Anemoner til de gamle paa Alderdomshjemmet, og naar vi havde uddelt Buketterne rundt om paa Stuerne, samledes vi nedenfor Trappen og sang en hel Række Sange for de gamle, som næsten alle sammen saa lykkelige, tit helt rørte ud.

Det varede ikke længe, før vi fik en Tromme, og et Par af Spejderne fik nogle Timer hos en af Musikerne i Byen. I Perioder havde vi en enkelt Spejder, der blæste paa Horn, og et Par har blæst paa Flojte, men det blev aldrig til saa forfærdelig meget. Skal man have virkelig Fornøjelse af Musikinstrumenter, skal der være en Flok, der blæser, saa de lærer det rigtigt og kan blæse sammen, og de maa blive saa rutinerede, at de kan spille til de andres Sang.

Det Instrument, man hurtigst kan faa Fornøjelse af, er efter min Mening Blokfløjten. Ganske vist kræver den ligesaavel som andre Instrumenter musikalsk Forstaaelse og megen Færdighed for at gøre sig som Soloinstrument; men selve Maaden at blæse paa og Mulighederne for at finde Melodier frem er saa enkle, at man alligevel har Glæde af at spille paa den fra den allerførste Dag, og selv andre kan holde ud at høre paa det!

Der skal i en senere Artikkel fortælles om Blokfløjten og dens Muligheder som Musikinstrument.

Inger Kristine Mortensen.

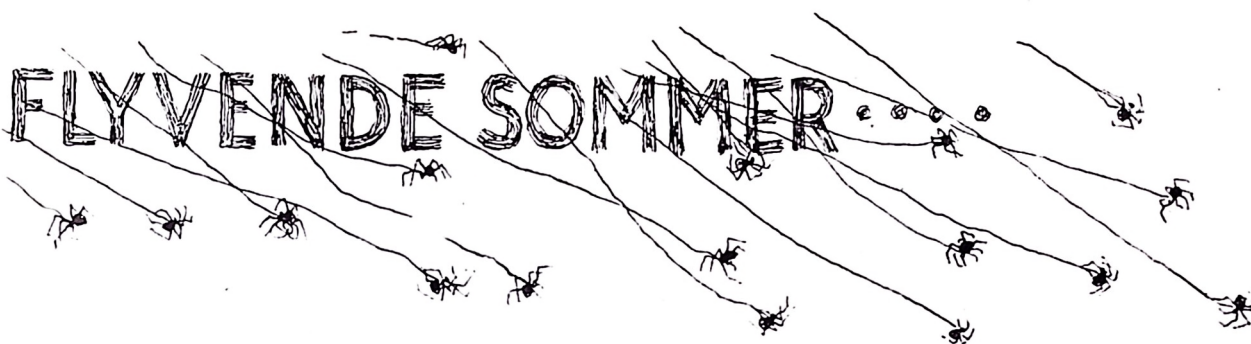
Svendfoto

Faldende blad!

brunet af solen og vædet af regnen,
synker du stille, med kraftløs segnen,
ned på min vej, som et bud fra den soundne,
smertelig savnede, aldrig genoundne
skat, jeg besad

Nolbrech

I ved nok, at de gamle græske Guder — lige fra Zeus og til Pallas Athene — havde meget let ved at blive forelsket. De havde en forskrækkelig Masse af den Slags galante Eventyr. Og det var der en Væverske, der havde lurret dem af. Hun hed *Arachne* og boede i den græske Provins Lydien, og hun vævede saadan nogle dejlige Stoffer. Det vidste hun nu godt selv — og som Tiden gik, blev hun saa vigtig af sin Dygtighed, at hun udfordrede selveste Pallas Athene — som var Vævekunstens Gudinde — til Vædekamp. Saa steg Pallas Athene fra Olympen ned paa Jorden og gik til *Arachne*, forklædt som en gammel Kone. Det gik jo ikke an at blive genkendt undervejs! og det første, *Arachne* viste hende, var et pragtfuldt Silkespind. Men hvad var det? Havde *Arachne* ikke haft den topmaalte Frækhed at afbilde nogle af selveste Pallas Athenes Kærlighedseventyr paa Stoffet! — Hun blev saa tindrende gal i Hovedet, saa *Arachne* af Frygt for Gudindens Hævn gik hen og hængte sig.

Men saa let skulde hun ikke slippe. Athene blæste Liv i *Arachne* igen og omskabte hende til en Edderkop — og derfor hedder en Edderkop endnu den Dag i Dag en *Arachnide*, hvor Videnskabsmænd og Zoologer kommer sammen. Om det saa er en Straf at være Edderkop, er en anden Sag — hvis man spurgte en Edderkop, var det jo ikke umuligt, at den sagde: — Ih, det er altsaa saa spændende!

Jamen — er der da Spor spændende ved Edderkopper? Gaa ud og kik. Der er lige Tid et Par Dage endnu, inden Frosten for Alvor kommer med sin kolde, klamme Haand ...

Efteraaret er rigtig Edderkoppernes Tid. De klare Morgener med Dug kan nydes baade i Byens Parker, i Haveerne og ude paa Marker og i Skove — alle Steder er der i Tusindvis af Spindelvæv, hvor Dugperlerne sidder bittesmaa og sølvglinsende paa hver eneste Traad, saa vi ikke kan se, om det er Natterim — eller bare Dug. Men man kan se mere til Edderkopper paa en klar Efteraarsdag, hvis man gaar sig en Tur — vel at mærke, hvis man har lidt Held med sig — og forstaar at bruge sine Øjne.

I Aar oplevede jeg det Syn, jeg havde under Besættelsens sidste Aar. Det var, mens vi mørkelagde vores Vin-

duer og alt det der, at Jan, Naboens lille Dreng, en klar Efteraarsdag kom farende ind i Køkkenet og raabte: „Se, det er fra Englænderne!“ Og i Haanden holdt han nogle lange Trevler ... „Der er i Massevis af dem!“

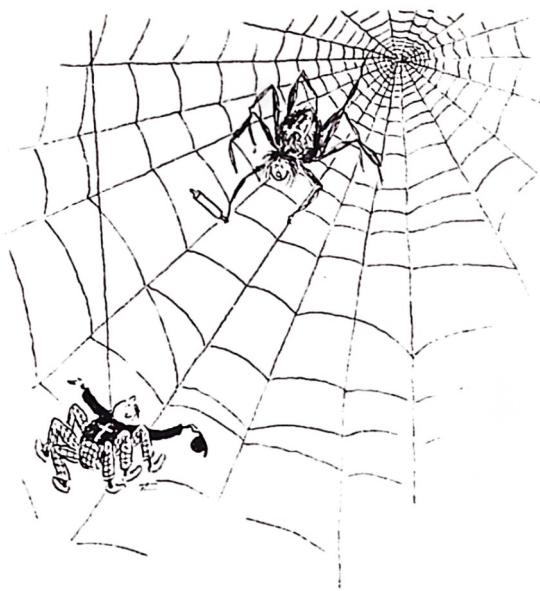
Det var i de Dage, da Sølpapirsstrimlerne dalede ned fra Himlen. Maaske husker I det endnu, det dalende Sølpapir, som Englænderne kaldte for „window“ og som Flyverne var saa glade for ... 45 gram window tegnede sig paa Tyskernes Radarskærme som en middelstor Bombemaskine, og eet Kilo som en hel Jagerformation — de rare Tyskere fik altid travlt med at skyde Sølpapir ned, som vi andre saa bagefter pillede op fra Havegangen. Lille Jan var i god Tro, naar han troede, at Trevlerne var british make — var det fra en Faldskærm eller en Spærreballon?

Det stammede fra Flyvere — men ganske vist Flyvere, der var 1000 Gange mindre end de engelske Flyvemaskiner. Højt oppe i den klare Efteraarsdag kom den ene Traad efter den anden sejlene af Sted — og ude i Enden af hver eneste af dem sad der en lille bitte Edderkop! Det var „flyvende Sommer“ — for flyvende Sommer har man kaldt de smaa Luftsipper-Edderkopper, der om Efteraaret haster af Sted oppe i Luften om Kap med de drivende Skyer. Det er de sidste Rester af Sommeren, der siger Farvel.

Hvordan bærer Edderkopperne sig nu ad med at komme ud og flyve? og hvorfor gør de det? Ja — lad os først se hvordan.

Der er en Masse Edderkopper, der kan flyve paa den Maade — men det mærkelige er, at det som oftest kun er de smaa Edderkopper — Edderkoppebornene — der synes om at være Luftsippere.

Naar saadan en lille Fyr vil ud at flyve, klatrer den op paa en Pæl eller et Græsstraa. Bare saa højt til Vejrs og saa frit som muligt. Saa stiller den sig med Ansigtet vendt mod Vinden — strækker Benene, saa den ser ud, som om den stod paa Tærne — og saa spiler den Spindevorterne ud. De sidder helt tilbage paa Undersiden af den bløde Bagkrop og er forsynet med nogle Spindetappe — Tubespidser — der fungerer fuldstændig som Spidsen paa en

Tube Fiskelim. Ud af dem er det, at Edderkoppen presser Slim ud, der straks storkner i Luften og bliver til Traade.

Og nu staar altsaa vores lille Edderkop paa Tærne med Ansigtet mod Vinden, som stryger ind langs dens Sider og ind forbi Spindevorterne. Saa klemmer den til — og Traadene skyder ud af Tuberne, som i stadig Bevægelse karter Traadene sammen — og nu! Nu tager Vinden fat i Traaden. Den bliver længere og længere og flager bag ud som en lang Vimpel.

Vindens Træk i Vimplen bliver stærkere og stærkere, jo længere Vimplen bliver ... men lang nok er den ikke endnu. Den lille Edderkop klamrer sig fast for ikke at blive revet med — og saa! Nu er der Træk nok i Traaden ... Kløerne slipper deres Tag, og bort driver den besynderlige Ballon med sin ottebenede Passager.

I Begyndelsen hænger Edderkoppen fast til Vimplen alene ved Spindevorterne — men som den behændige lille Fyr, den er, vender den sig i Luften, faar Tag først med een Fod i Traaden, saa med de andre. Og saa vandrer den et lille Stykke ud ad Traaden, hængende med Ryggen nedad — indtil den sætter sig til Ro. Af Sted gaar det over Marker og Enge. Langt, langt bort. Et Par Gange synes den, at der maa være rigtig rart nede under den. Skulde den lande? Den giver sig til at vikle et lille Stykke af Traaden op i et Nøgle. Nej! den flyver alligevel hellere videre — Traaden er lang nok endnu til at Vinden kan bære den. Og saa falder den igen til Ro, mens den klamrer sig til den lille Tot Spind — Nøglet — som den egentlig synes er ganske behagelig at sidde paa. Men en Rejse skal jo have en Ende, og da Edderkoppen

synes, at nu har den længe nok set alting fra oven, saa giver den sig til at rulle Traaden op. Efterhaanden som den bliver kortere, mister den sin Bæreevne, og langsomt daler Luftskipper Edderkop med samt sin Traad ned til den sikre Jord.

Men mange smaa Edderkopper er ikke saa heldige. De naar ikke saa højt til Vejrs, og saa driver de mod Trætoppene eller bliver hængende fast i Telefontraadene. Tit kommer den lille Edderkop fri og sejler videre — men lige saa tit slipper den sit Fartøj, som saa driver videre uden sin Skipper. — Saadan et var det altsaa, at lille Jan havde fundet, og det trevlede Stof var Nøgletotten, som den lille Edderkop havde viklet sammen for at lande — og saa havde opgivet det igen.

Skulde I nu ikke være saa heldige at se „flyvende Sommer“ i Aar, saa er der alligevel en sidste Frist til at gøre Bekendskab med de mærkelige Væsener, der som kun meget faa Medlemmer af Leddyrenes store Familie har baade Følelses- og Familieliv.

I Edderkoppens Verden er der nu saadan, at det *altid* er Konen, der er den største og stærkeste — mens Manden er meget mindre og altid nervøs og bange for Madammen. Men det afskrækker ham ikke fra at gaa ud i den vide Verden og finde sig en Livsledsagerske. Lige fra han var lille, har han spundet sit Spindelvæv og fanget sine Fluere og Myg, men den Dag han er blevet en voksen Edderkop, saa hører han op med det Netspinderi. Nu skal han ud og fri, og saa maa hans tilkommende virkelig se at skaffe ham Maden, — mener han.

Han giver sig altsaa paa Vandring — og saa ser han pludselig med sine otte Øjne et stort Spindelvæv oppe mellem Tremmerne paa et Stakit. Mon der skulde være nogen hjemme? for saa maa det da være en Hunedderkop — saa sirligt det Net er lavet! Men det gælder alligevel om at være morderlig forsigtig, for saadan en Hunedderkop har en forbavsende Appetit, og det vilde jo være kedeligt, om man blev spist, før man havde faaet fremsat sit Ærinde.

Derfor klatrer han et Stykke op ad Tremmerne og spinder saa en Traadbro fra en Tremme og hen til hendes Net, og under den Traad hænger han saa og prøver paa at gøre sig bemærket. Da hun ikke viser sig lige med det samme, begynder han med Forfødderne at tage nogle Greb i Traaden — han ligefrem sidder og klimprer paa denne ene Traad, hvis Svingninger faar hele Hunnens Net til at sitre. (Nu kan en Edderkop vistnok ikke høre — men den opfatter da, at der er en Frier, som gerne vil modtages).

Et Øjeblik lader hun, som om hun er ligeglad. Men saa ser det ud, som om hun alligevel helst vil være fri

for hans Serenader, for pludselig farer hun frem imod ham; men han har beregnet, at det er en lunefuld Dame, han gør Haneben til, og han har sikret sit Tilbagetog. Nu, da hun som en Furie kommer farende, hænger han allerede i sin Traad et godt Stykke borte. Paa den Maade kan der gaa Timer med Nærmen-sig, Spillen-Serenader og elastiske Tilbagetog — men det ender da, som det altid bør gaa i et Eventyr, at de to faar hinanden. Og saa lever de sammen et lykkeligt Familieliv, indtil — ja, indtil Fru Edderkop en skønne Dag bliver gal i Hovedet paa sin Mand og har ædt ham, næsten før han er kommet sig af Forskrækkelsen.

Saa er hun Enke — men hun faar ikke Tid til at kede sig.

I Løbet af Oktober lægger hun sine Æg — og forinden har hun været travlt optaget af at finde et Skjulested til dem. Hun leder efter løse Barkflager paa Træerne og i alle mulige Sprækker paa Huse og Plankeværker. Nu maa man ikke tro, at Æggene bliver lagt saadan helt frit — næ — de skal pakkes pænt ind. Edderkoppen laver et Æggespind til dem. Det kommer til at se ud som det lækreste Nogle gule Angoragarn. Og nu sidder hun og puster ud oven paa Anstrengelserne. Ingen skal vove at komme og hugge hendes Æg, og hun sidder henover sit Ægspind og vogter det trofast; indtil hun en sen Efteraarsdag ikke kan mere. Saa ligger hun lige saa stille og er død.

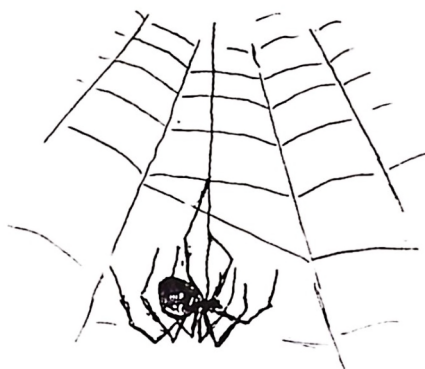
Og her burde saa Historien ende om Fru Luftskipper Edderkop. Men da en Historie altid er bedst, naar den har en god Slutning, tager vi Forskud paa 1949.

Engang i Maj, naar Solen begynder rigtig at varme igen og Bøgen lige er sprunget ud og dækker over enkelte forsinkede Anemoner med sine lysegrønne Blade — saa kommer der Liv i de gule Æggedyner. I Løbet af faa Timer gaar der Hul paa de gule Edderkoppeæg, og 498 bitte-små Edderkopper — eller hvor mange der nu kan være — sætter Fut i Fejemøget. Længe har de ikke været uden for Æggeskallen, før de allesammen prøver at mase sig ud mellem Over- og Underdynen, ud i den dejlige Foraarssol. Men uha! De passer paa ikke at komme bort fra hinanden, og i flere Dage holder de sammen i en kugleformet Klump.

Saadan et Edderkoppekuld er kønt at se paa. Hver Unge er helt gylden med et mørkt Skjold paa Ryggen, saa de mange smaa Søskende kommer til at ligne en gylden Broche med et Mønster af sorte Pletter. Forstyrrer man Idyllen, farer Ungerne af Sted til alle Sider, og saa samles hele den myldrende Børnehæve igen, naar Faren er overstaaet. Men længe bliver de ikke sammen — allerede efter et Par Dage bryder de mest fremmelige ud og anlægger deres bitte smaa Spindelvæv, og snart er det helt forbi med Selskabeligheden. For fra nu af er Sammen-

holdet forvandlet til et Had, der let ender med Kamp og kun een Overlevende — hvis Livet senere fører dem sammen ... men hvorfor tage Forskud paa 1949's Sorger ... der er endnu en Frist til at liste ud i Haven eller hen til Lindetræet paa Legepladsen og se Fru Edderkop gøre de gule Silkedyner klar til Vinteren!

-scient.

Annelise Hoffmann, Topmeiserne. Karen Busch, Liselotte Petersen, Hanne Jespersen, Elsebeth Mortensen, Ellen Ruth Jensen og Grete Løvschall — alle fra Horsens.

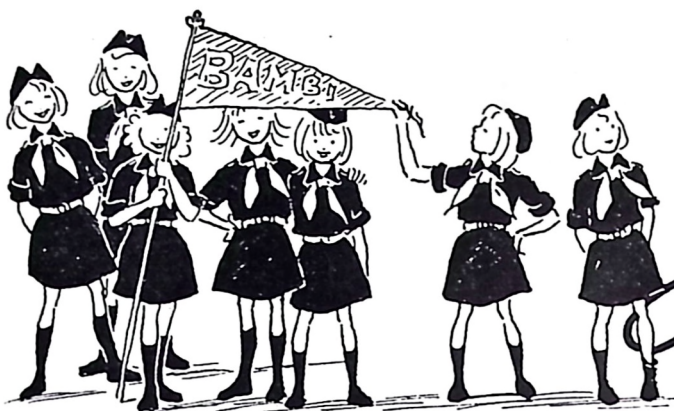
Benthe Nielsen, Topmeiserne. Lisbeth Christiansen, Lizzie Petersen, Humlebæk. Elise Nielsen, Vibeke Andreasen, Tove Andersen, Lilian Borch og Bente Mortensen — alle fra Kløvertroppen på Amager.

Besa Hede Nielsen, Kirsten Petersen, Liselotte Petersen, Elsebeth Mortensen, Hanne Jespersen, Lis Rasmussen, Kirsten Holck Jensen, Ellen Ruth Jensen og Grete Løvschall — alle fra Horsens.

Bidrag til PIGESPEJDERNE's decembernummer maa være redaktionen i hænde senest 10. november

PIGESPEJDERNE har eneret på de i bladets spalter anvendte tegninger og artikler. Udlån eller overtagelse kan dog ske ved henvendelse til redaktionen

Hæere Patruljeførere!

Selvom det er længe siden, I har hørt om „Bambipatruljen“, saa maa I ikke tro, at den har ligget paa den lade Side — nej, tværtimod — *alle* i Troppen har vældig travlt: Tropsfesten staar for Døren, og Dronningens Tøjgave, som „Bambierne“ har læst om i „Pigespejderne“, arbejder de allerede flittigt paa. Der er udsat en Præmie til den Patrulje i Troppen, der laver det meste og vel at mærke ogsaa det pæneste og mest praktiske Børnetøj. Alle Patruljer mener at have en Chance i dette Kapløb, saa Konkurrencen er haard, og „Bambierne“ maa hænge godt i. *U-le*, den fornuftige, har dog sagt, at det jo nok kunde være rart at vinde den Konkurrence, men at det jo ikke er for Konkurrencens Skyld, at Spejderne sidder og „nirker og nørker“, men for den gode Sags Skyld — og det giver de andre hende heldigvis Ret i.

U-le's gode Ven, *Tante Lise*, fra Skovridergaarden har overladt Bambipatruljen et stort gammeldags hæklet Sengetæppe, og *Mus's* Mor, som altid er saa flink, har haft det med i Stovvask, saa nu er det fint og hvidt. *Stær* og *Lilleblomst* trevler det ene Hjul op efter det andet, og Garnnøglerne vokser og vokser. *U-le* er allerede i Gang med at strikke Blebukser, „for det har Babyer altid Brug for“, siger hun. *Mus* og *Mink* hækler Hagesmækker og Vaskeklude. ob *Bambi* og *Stampe* strikker smaa Trøjer. De har hos en handlende faaet noget kulørt Bomuldsgarn til at „pynte“ op med, saa Resultatet bliver sikkert flot. Ind imellem Strikkepindenes Klirren, øver man sig paa de Roller og Sange, som skal kunnes udenad til Tropsfesten, og dermed slaar de to Fluer med eet Smæk.

Som I hørte det før Sommerferien, fik „Bambierne“ taget 3. Kl. Prøven og vil nu gerne i Gang med 2. Kl. Prøven, og de er saa smaaat begyndt, men ogsaa kun saa smaaat, for i denne Tid maa alle Kræfter samle sig om Tropsfesten og Dronningens Tøjgave, og saa maa Træningen til Prøverne lægges lidt til Side til Fordel for de Fællesopgaver, Troppen har paataget sig.

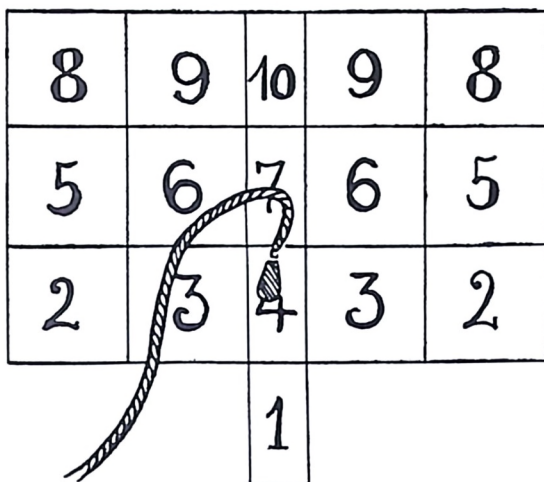
Paa Patruljeturene tager *Bambierne* Revanche for den megen Stillesiddende indendørs, og vi møder dem en Søndag Morgen i Oktober paa Jagt efter Frugterne af 10

vildtvoksende Træer og Buske. Der er nok at se paa og undres over, og *Bambierne* nyder Turen gennem den efteraarsfarvede Skov. Frugterne: Bog, Agern, Nodder o. s. v. gemmes, de største og bedste Eksemplarer skal opbevares i en lille Æske i Tropslokalet, saa de, der ikke er helt stive i Navnene nu, kan repetere dem til et senere Patruljemøde.

Redningsrebet er bragt med hjemmefra, og medens *Stampe* giver *Stær* og *Lilleblomst* lidt Begreb om, hvordan et Rerningsreb skal behandles, gaar *Bambi* med den øvrige Flok ud til Landevejen i Nærheden. Det er Træning i Spejdergangart, det gælder, og ved en Kilometersten starter man. *Bambi* ved, at det kræver god Øvelse at tilbagelægge 2 km paa 14 højst 16 Min., saa hun staar parat med Uret i Haanden, og efterhaanden som Spejderne kommer tilbage, faar de den nøjagtige Tid. *Mink* har nu flere Gange tilbagelagt de 2 km paa nøjagtig 14½ Min., saa hun bytter med *Stær*, der nu starter sin Spejdergangart med 50 Løbeskridt og 50 Gaaskridt.

Inden *Mink* begynder at kaste til Maals med Redningsrebet, lærer *Stampe* hende, hvordan Rebet skal „skydes“ op, for at Bugterne ikke skal komme ind i hinanden og bringe Kludder i Foretagendet. Derefter prøver hun Pendulkast og Rundsving, og opdager, at hun egentlig bedst kan Rundsving, for hun har ikke saa mange Armkræfter

som Stampe. Og saa fortsætter Mink med at øve sig i Rundsving, og det er fornuftigt, det gælder jo om at finde den Maade, der passer en bedst.

Mens vi er ved Redningsrebet, maa vi hellere snakke lidt mere om det, for det kan virke lidt trivielt hver Gang at skulle øve sig i at ramme en Cirkel paa Jorden, prøv nogle af disse Øvelseslege:

1. Hver Spejder kaster efter Tur Redningsrebet saa langt ud som hun kan. Dér, hvor Posen eller Knuden falder, starter hun næste Gang. Hvem naar Hegnet 75 m fremme med det færreste Antal Kast?
2. Har I prøvet at kaste med Redningsreb i Mørke? Prøv det og marker Maalet med 2 lysende Lommelyster.
3. Et ikke for stort Brændestykke stilles paa Højkant ca. 10 m fra Stedet, hvor Redningsrebet kastes fra. Det gælder om at vælte Brændestykket.
4. En god og nyttig Øvelse er at kaste Rebet op over en bestemt Gren paa et Træ.
5. I kan ogsaa lave et Maal inddelt som Tegningen. Lad Spejderne kaste Redningsrebet fra ca. 10 m Afstand. Pointoptællingen foregaar ved, at man lægger de Tal sammen, over hvilke Redningsrebet er kommet til at ligge. F. Eks. $3 + 6 + 7 + 4 = 20$ Points.

Kast med Redningsreb skal kunne foretages under alle Forhold. Prøv at kaste det liggende, siddende, i knæstaaende Stilling, fra et Træ, ud fra et Vindue og ud over et Bolværk — undlad ikke at øve jer i at kaste med et *vaadt* Redningsreb, det er vel nærmest det, man vil komme ud for i Praksis.

Redningsrebet kan ogsaa bruges til andet end til at kaste med — hvad mener I om at genopfriske *Pælestikket* ved at binde Redningsrebet rundt om Livet paa jer selv eller om Livet paa en Kammerat? I Pigespejderbogen staar der under *Pælestik*: Skal du foretage dig noget saa

alvorligt, som at hejse et Menneske ud af et Vindue under Brand el. lign. — kan du bruge et *dobbelt Pælestik* — er du fuldstændig sikker i at binde det med Redningsrebet?

Kender du Historien om en Mand, hans Kone og 2 Børn, der paa en Isflage drev ned ad en Flod i Amerika? Man kunde ikke sætte Baade ud i den rivende Strøm, og Isflagen nærmede sig mere og mere et stort Vandfald. Fra Broerne over Floden kastede man Reb ned til de ulykkelige Mennesker, som dog var for forkomne til selv at binde Rebet om Livet paa sig selv. Ingen tænkte paa at lave Løkke (et enkelt eller et dobbelt Pælestik) i Enden af Rebene, saa de 4 paa Isflagen kunde stikke Armene ind i den, og paa den Maade blive hejst op paa Broen — alle 4 omkom i Vandmasserne!

Fra denne Tragedie vender vi tilbage til „Bambipatruljen“, som nu har øvet sig i Kast med Redningsreb paa forskellige Maader og endnu engang løbet Spejdergang-art med Melding paa 15 Ord (Meldingen er hentet fra en Avisannonce og handlede om en Mand, der efterlyste en Selskabspapegøje med blaat Hoved og gule Halefjer o. s. v.)

Hver Spejder faar Besked om at finde 2 friske Grene saa tykke som en Tømmelfinger. Nu skal Bambierne prøve at bruge deres Kniv paa rette Maade. Deres Tropsfører har anbefalet dem at anskaffe sig en Kniv i Stedet for en Dolk. Kniven ligger bedre i en Pigehaand end en stor uhaandterlig Dolk. Ihukommende hvor svært det var at skære Pilefløjter med sløve Knive, har Bambierne nu høstet den Erfaring, at Knivene skal være slebne, for at man kan have den rette Gavn af dem. Grenenes Spidser rundes af og Knasterne fjernes — Stampe forklarer, at saadan „pynter og nusser“ man altid sine Grene til Lejrarbejder. Bambierne naar lige at lave et Indhak i hver af Grenene, som senere skal benyttes til at øve Besnøringer paa. Klokken er ved at være mange, Formiddagspatruljeturen maa slutes, hjemme venter Mors Søndagsmad, Strikkepindene, Hæklenaalen og Garnnøglerne, som sikkert bliver mindre i Løbet af Søndagen til Fordel for *Dronningens Tøjgave*.

Hilsen til alle flittige Patruljer!

Bo.

Spejder Jul...

Selv om der endnu er længe til jul, er det ikke spor for tidligt at tænke på salget af „Spejder Jul“, som allerede i år kan skaffe en kærkommen ekstra indtægt til tropps- eller patruljekassen.

„Spejder Jul“ udkommer midt i november, men allerede nu må I se at finde ud af, hvor mange blade I kan sælge, og tale med jeres tropsfører om det, saa troppens samlede bestilling hurtigst muligt kan indsendes til:

Korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø.

Bestillingen sker paa den blanket, der er indlagt i hver bladpakke, og jo før bestillingen bliver indsendt, des større sikkerhed har troppen for at få det ønskede antal blade.

Desværre er prisen — på grund af større udgifter til papir og trykning — i år steget til 1,25 kr., men alligevel er „Spejder Jul“ billigere end de fleste andre julehefter, og salgsbetingelserne giver endda en chance for større fortjeneste for troppene, end det tidligere har været tilfældet, idet troppen ved bestilling af mindst 10 blade, får dem for 85 øre pr. stk. og sælger dem for 1,25 kr. — det giver altsaa en fortjeneste af 40 øre pr. stk.

Også i år bliver der fine præmier til den trop, den patrulje og den enkelte spejder, der sælger flest blade, så det gælder om at hænge godt i.

„Spejder Jul“ 1948 får følgende indhold:

Ved Juletræet. Digt af Jørgen Moe.

Baalet i Ypperstepræstens Gaard. Af Finn Tulinius.

Brylluppet i Låpmarken. Af Christian Rosenmand.

B. P. som Tegner. Af E. Th. Bjørn.

Velkommen igen Guds Engle smaa. Med Tegninger af Jensenius.

Paa Krydstogt blandt Alverdens Spejdere.

Af J. S. Wilson.

En gammel Uls gode Venner. (B. P. og Dyrene).

Sommerlejr i Marokko. Af Thorkel Vøgg.

Manden i Masten. Af Magleby Sørensen.

Et Spejderjob for Europas Born. Af Ruth Rønsted.

Man kan lege Robin Hood paa saa mange Maader. Af Annesofie Hermann.

Buller og Knas paa Opdagerfærd. Tegneserie af Philipsen.

Tegninger af Aage Gotved og Leo Fredsbjerg.

Farvefotos „Lejrdrømme ved Juletid“ af Rasmus Nielsen.

Forside og Bagside Farvefotos: „Spejderjuli i Kirken“.

Udgivet af Det Danske Spejderkorps,
Det Danske Pigespejderkorps og KFUM-Spejderne i Danmark
Redaktør: Gunnar Ipsen

MODEL 89

*Materiale: 140 g laxeifarvet 3 tr. Sønderborggarn. Pinde nr. 3. 1 hæklenål.
Elastik*

MODERNE PIGEUNDERTØJ

8—10 år.

Trøjen: Slå 79 masker op på pinde 3 og strik rib 1 ret 1 vrang 3 om. Herefter 6 pinde glatstrikning — ret frem og vrang tilbage. Så begynder mønstret:

1. pind: 9 ret (1 om, 2 sammen 10 ret). Parentesen gentages pinden ud.

2. og alle lige pinde: Vrang.

3. pind: (7 ret, 1 om, 2 sammen, 1 ret, 2 sammen, 1 om). Parentesen gentages.

5. pind: Som 1. pind.

6. pind: Vrang.

Så strikkes 6 pinde glatstrikning og igen mønstret, men begynd således:

13. pind: 3 ret og ellers som 1. pind fra parentesen.

15. pind: 4 ret, 2 sammen, 1 om og så gentages parentesen som på 3. pind.

17. pind: 3 ret og som 1. pind.

18. pind: Vrang.

Igen 6 pinde glatstrikning og begynd forfra.

Når arbejdet måler 35 cm lukkes til ærmegab:

4, 3 og 1 maske i hver side, til der er 59 masker. Strik til arbejdet måler 40 cm og luk til halsudskæring: Strik 22 masker, luk for 15 masker, strik resten, og nu strikkes hver skulder op for sig, idet der tages ind i halssiden: 3, 2 og 1 maske, til der er 14 masker. Skulderstykket strikkes i glatstrikning 8 cm lige op, og andet skulderstykke magen til.

Ryggen: Strikkes på samme måde blot lidt højere til halslukningen.

Trusser: Slå 83 masker op og strik 3 pinde i rib. Så 1 hulrække: (1 ret, 1 vrang, 2 sammen, 1 om). Parentesen gentages pinden ud.

Strik igen rib ialt 3 cm.

Tag ud til 85 masker og strik 6 pinde glatstrikning. Her begynder mønstret med:

1. pind: 6 ret og ellers parentesen fra 1. pind.

3. pind: 4 ret o. s. v.

5. pind: 6 ret o. s. v.

Når mønstret skifter, begynder 1. pind med 12 ret og ellers som til trøjen.

Strik 20 cm lige op og begynd indtagningerne. Der lukkes for 1. maske i hver side af hver pind, til der er 20 masker. Strik 2 cm og luk af.

Bagstykket: Strikkes på samme måde — blot strikkes efter ribbeborten bagstykket lidt højere således: Strik 47 masker ret, vend, 10 masker vrang, vend, så 20 ret, vend. Bliv således ved at strikke 10 masker mere, til alle masker er strikket og videre som forstykket.

De enkelte dele presses pænt på vrangen og sys sammen med strikke sting. Der hækles musetakker omkring halsudskæring og ærmegab samt om trusserne som på modellen. En Elastik sættes gennem hulrækken i trusserne.

Nu er det Efteraar og Vandreturenes Tid...

Vi kan tilbyde gode svære Alsboe Vandresko

Svær Cdb. Vandresko m/Bjørnelædersaal
 alle St. paa Lager.....33,00-39,35
 Svær Trave- og Skolesko m/Bjørnelædersaal
 fra St. 35-41..... 40,00
 Svær Vandresko m/Rem. alle St..... 33,60-38,10

*

Skistøvler forventer vi senere at faa paa Lager i
 Alsboes og Wedelas gode Kvaliteter

*

Skosvæerte - Snørebaand (almindelige og i Læder) -
 Fedtsvæerte - Olie og Saaler

*

HUSK Købekortet ved evt. Bestilling

Vandre- og Korttasker

Tværsæk, graa rummelig m/ et Rum..... 6,75
 Tværsæk, lys..... 9,85
 Tværsæk, stor grøn m/ hvide Remme, kan
 ogsaa bruges som Tornyster til Skitur og lign. 14,75
 Korttaske, m/ Cell. paa begge Sider..... 7,00
 Korttaske, do. do. kvadreret.. 7,85
 Geodædisk Instituts Kort over hele Danmark kan
 lev. paa Bestilling. Pris paa alm. Maalebordsbl. 1,75
 Kompas, alm..... 4,50
 Kompas, smaa..... 3,25
 Kompas Terra gennemsigtigt vædskefyldt..... 18,50
 Selvlysende Plade t/ do..... 1,35
 Bogen om Orientering hæft. 9,50, indb. 12,00

Pigespejderdepotet . LUNDSGADE 6 . KØBENHAVN Ø

Det Danske Pigespejderkorps' Adresser

KORPSRAADETS FORMAND

Landsretssagfører Poul Flagstad, Esbjerg.

BESTYRELSENS FORMAND

Fru Sybille Bruun, Overgaden neden Vandet 15, Kbh. K.

SPEJDERCHEF

Fru Hanna Holmblad Lund, Korpskontoret, Læssøegade 199,
 Odense. Telf. 7104. Postgiro 86000.

SOUSCHEF

Frk. Märta Stjernsward, Lundsgade 6, København Ø.

REDAKTION AF „PIGESPEJDERNE“

Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup, hvortil alle
 Bladbidrag sendes inden den 25. i hver Maaned, hvis de skal naa
 at komme i Betragtning i det først udkommende Blad.

INTERNATIONAL COMMISSIONER

Komtesse Naka Haugwitz, Spejderskolen, Korinth.

POSTBOX

Fru Ellen From Petersen, Stationen, Maalev.

PIGESPEJDERDEPOTET OG KONTOR I KØBENHAVN

Lundsgade 6, København Ø. Telf. Øbro 8383.
 Postgiro 40673. Korpsets: 38427.

REDAKTION AF FØRERBLADET

Læssøegade 199, Odense. Alle Bidrag til Bladet sendes inden den
 25. i Maaned for at kunne komme med i det først udkommende
 Blad.

ADMINISTRATION AF FØRERBLADET

Korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Giro 33633.

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup.

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, Korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 36302.
 „PIGESPEJDERNE“ kan ogsaa bestilles gennem Postvæsenet og koster Kr. 4,00 pr. Aar.

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til Postvæsenet den 19. Oktober 1948

88290